Un proces neortodox

1

Michael aprinse televizorul şi se trânti în pat. Se simţea obosit, era obosit. Închise ochii şi sorbi din bere, paharul era încă pe jumătate plin dar asta nu avea să mai dureze prea mult. Era prea obosit pentru a se putea uita la televizor, doar sunetele muzicii reuşeau cumva să-l liniştească. Melodia a fost însă întreruptă după numai câteva momente de fundalul obişnuit al ştirilor, sunetele cunoscute îl treziră pe Michael din amorţeală şi îl făcură atent la ceea ce se spunea. Sau cel puţin conştient de faptul că ar trebuie să fie atent, se vorbea despre fosta lui soţie.

- Întrerupem această emisiune pentru a vă aduce la cunoştinţă ultimele ştiri: ambasadorul Quterg ataşat în Washington D.C. a fost ucis acum o jumătate de oră într-o explozie a vehiculului ce-l transporta de la conferinţa de presă de acum o oră înapoi spre Domul de Opal. Dăm legătura cu Dana LeBlanc, corespondenta noastră la faţa locului.

Figura înţepată a vorbitorului a fost înlocuită de o tânără de o frumuseţe deosebită în spatele căreia se putea vedea rămăşiţele unui vehicul antigravitaţional împrăştiat pe o mare parte a bulevardului. În fundalul îndepărtat se putea vedea Domul de Opal, locuinţa ambasadorului extraterestru din ultimii 2 ani; clădirea era parcă decupată dintr-o poveste, ieşea în evidenţă faţă de fundalul întunecat şi plin de stele datorită luminilor care îl făceau să strălucească toată noaptea, în fiecare noapte.

- Încă nu se cunosc detalii despre cauza exploziei sau dacă a fost provocată intenţionat, spunea tânăra din prim plan, dar poliţia încă cercetează rămăşiţele vehiculului. Detectivul Johnson ne-a asigurat că după ce vor ajunge la o concluzie ne vor anunţa printr-o conferinţă de presă.

Îşi duse mâna la ureche şi aşteptă o secundă lungă de parcă ar fi ascultat ceea ce cineva din exteriorul cadrului i-ar fi spus la un difuzor în miniatură ascunsă în ureche. După încă o secundă femeia continuă pe acelaşi ton deosebit de serios, politicos:

- Tocmai am primit o ştire de ultimă oră: în urmă cu 15 minute guvernul planetar s-a adunat într-o şedinţă extraordinară pentru a analiza consecinţele acestei crize prin care trec relaţiile interrasiale. Sperăm că această moarte prematură a ambasadorului nu va afecta prea mult relaţiile dintre cele două specii, după cum ştiţi cu toţii chiar astăzi, în urmă o oră, la o conferinţa de presă susţinută cu prilejul deschiderii noului spaţioport ambasadorul Quterg şi-a exprimat speranţa că aceste relaţii se vor îmbunătăţi atât în favoarea oamenilor cât şi a Leyyarf-ilor. Vom reveni cu noi detalii la ştirile de la ora 01.00. Dana LeBlanc terminat.

Imaginea se schimbă fiind înlocuită cu cea a unui dezastru ce se întâmplase undeva în Africa, dar Michael ştia că nu era nevoie să mute pe un alt program, orice alt program, pentru a vedea ştiri în direct de la locul exploziei. Sau ultimele secvenţe ale ştirilor respective, acelaşi lucru.

Videofonul sună, dacă ştirile nu i-ar fi atras atenţia atunci sunetul puternic ar fi făcut-o. Probabil l-ar fi trezit. Din somn şi din aşteptarea unui telefon care întârzia, se dovedi a nu fi acel telefon.

- Michael LeBlanc? auzi o voce în difuzor.

Monitorul nu mergea, *pesemne iar este defect*, aşa că avocatului nu-i rămase decât să răspundă şovăitor şi să încerce să ghicească identitatea posesorului vocii vag familiare.

- Da. Paul? se miră el. Paul Johnson?

- Da, avocatule.

- Ce s-a întâmplat? Abia ţi-am recunoscut vocea.

- Răceala asta cumplită pe care o duc pe picioare de câteva zile...

- Presupun că m-ai sunat din cauza atentatului, spuse avocatul. Am văzut la televizor că Quterg a murit. Ai nevoie de ajutor?

- Eu personal nu, dar avem nevoie de ajutorul tău.

- În ce sens? Nu sunt specialist în dreptul interrsial.

- Am înţeles că ştii limba română, auzi avocatul vocea răguşită a detectivului şi tresări.

Deşi se cunoşteau de aproape 20 de ani, din timpul facultăţii de Drept pe care amândoi o urmaseră în Boston, detectivul nu-i amintise niciodată de această informaţie pe care nu o cunoşteau mulţi.

- Este o întrebare sau o afirmaţie? întrebă în glumă.

- O afirmaţie. Ar trebui să vii până la secţie...

Tonul îngrijorat al detectivului răzbătu până la LeBlanc cu toată răguşeala acestuia şi-l făcu şi pe cel din urmă să se îngrijoreze.

- Atât de important este că nu-mi poţi spune prin telefon? întrebă cu sufletul la gură.

- Da.

- Atunci vin. Ar trebui să ajung cam într-o jumătate de oră.

Puse receptorul jos şi se îmbrăcă în grabă, se precipită spre ieşire. 35 de minute mai târziu intra în secţia de poliţie 12G dând din coate pentru a trece de reporterii înghesuiţi în faţa intrării. În urma lui o femeie frumoasă cu numele de familie identic cu al avocatului se uită lung după el, ţinea în mână un microfon şi tocmai îşi terminase de aranjat gulerul.

- Hei Dana, o strigă unul dintre tehnicieni. Ce-ai păţit?

- Tocmai l-am văzut pe fostul meu soţ intrând, se întoarse ea spre tip. Ceva se întâmplă, şi pun pariu pe un milion de dolari că este ceva serios.

- Legat de atentat, sunt sigur.

- Bineînţeles.

- Dar de unde ai tu atâţia bani? intră în vorbă un alt reporter. Credeam că nu ai primit nici a zecea parte din suma respectivă în hotărârea de...

- Asta este problema mea, îi răspunse distant şi uşor batjocoritor tânăra şi se îndreptă spre intrare dând la rândul ei din coate.

- Este o expresie pe care o foloseşte uneori când este sigură de ceea ce crede, îi explică tehnicianul reporterului înainte de a se lua după fosta doamnă LeBlanc.

Avocatul LeBlanc trecu printr-un grup de poliţişti care discutau despre ultimele noutăţi şi bătu la una dintre uşile de sticlă care divizau sala în încăperi mai mici.

- Intră, se auzi o voce răguşită din înăuntru.

Avocatul se supuse ordinului şi văzu trei bărbaţi adunaţi în jurul mesei centrale, pe peretele din dreapta un ecran aproape uriaş care de obicei era folosit, ca în mai toate noile secţii de poliţie, drept monitor pentru computerul central dar ca şi televizor pentru recepţiile prin satelit ale ştirilor din întreaga lume. Dacă afară ar fi fost ziuă şi dacă storurile nu ar fi fost trase, lumina solară ar fi umplut încăperea prin geamul care ocupa tot peretele opus intrării. Plin de storuri era şi peretele de sticlă ce despărţea biroul căpitanului de restul secţiei, un perete prin care nu se putea vedea nimic. De vreme ce nu se mai foloseau storurile decât ca suveniruri ale secolului trecut era clar un lucru cum că cel ce ocupa biroul era un fan al secolului XX.

- Bună seara!

Poliţiştii îi răspunseră cu câteva mormăituri şi un strănut puternic, dintre cei trei oameni care stăteau pe scaune – acum erau în picioare – avocatul îl cunoştea doar pe cel care strănutase. Din cauza lui era aici, era detectivul Johnson, un prieten vechi care-l primi cu bucuria revederii după trei ani şi ceva de când se văzuseră ultima oară. Trei ani şi jumătate. Fără nici un fel de formalitate se făcură prezentările: cel care stătea pe scaun era şeful secţiei şi proprietarul – dacă se putea spune aşa actualului ocupant – biroului în care se aflau şi răspundea la numele de Weller cu toate că era în mod vădit asiatic, mai erau prezenţi şi detectivii Jorje Williams şi Dan Clarke. Ultimul intrat în urma lui Michael.

- Am auzit de tine, îi spuse căpitanul. Tu eşti cel care a câştigat procesul în cazul guvernatorul de Alabama care cică şi-ar fi înşelat soţia şi apoi a omorât-o.

- De fapt amanta lui a făcut-o, îl contrazise Michael, dar nu am putut-o dovedi, cel puţin nu încă. Dar măcar l-am scăpat pe el... Puteţi să-mi spuneţi pentru ce m-aţi adus aici? Nu cred că aţi făcut-o doar pentru că sunteţi curioşi cum sună limba română.

Poliţiştii îşi aruncară o privire care se adună asupra căpitanului, acesta se decise să-i răspundă, în cele din urmă:

- Ceea ce vreau să-ţi spun este pentru moment un secret şi sper să rămână aşa cel puţin pentru următoarele ore. Dacă se află poate reprezenta un incident nu numai internaţional ci şi unul interplanetar.

Michael aprobă încetişor din cap cu toate că nu ştia despre ce era vorba, nu se putea aplica confidenţialitatea dintre avocat şi clientul său dar ştia că existau momente în viaţă în care cel mai bine era să-ţi ţii gura. Trecuse de câteva ori prin aceste momente, trecea şi acum prin unul.

- Ştim legătura dintre dumneata şi presă, de aceea insist să vă cer să nu le spuneţi nimic, adăugă Williams. Orice zvon poate fi primejdios pentru toţi.

- Dacă vă referiţi la fosta mea soţie, Dana LeBlanc, trebuie să vă menţionez faptul că ne-am despărţit în termeni nu prea buni şi nu este nici o şansă ca eu să-i scap vreo informaţie, îi lătră Michael înapoi calm deşi ardea de nerăbdare să afle totul. În primul rând pentru că nu am nici o informaţie pe care să i-o pot spune.

Johnson zâmbi, mingea fusese aruncată cu grijă în terenul lor şi era momentul să spună totul. Începu:

- După cum presupun că ştii deja acum o oră un vehicul antigravitaţional a fost aruncat în aer, iar ambasadorul Quterg era înăuntru.

- Aţi stabilit asta cu siguranţă?

- Suntem pe cale să o facem. Dar nu asta este cel mai important în acest moment, am reţinut un suspect pe care îl bănuim că a fost vinovat de atentat.

- Deci până la urmă a fost un atentat.

- În acest moment toate faptele indică acest lucru, îi răspunse de data aceasta căpitanul. Se pare că motorul a explodat din pricina reactorului principal a cărui câmp de forţă şi-a pierdut integritatea, singurul mod în care se poate face acest lucru din exterior este o explozie în miniatură direct sub reactor. Printre rămăşiţele navei s-au găsit urme slabe de explozibil plastic şi napalm.

- Dar cum aţi reuşit să aflaţi toate aceste lucruri în numai o oră?

- Cu ajutorul armatei şi al extratereştrilor. Încă nu am terminat cercetările, dar se presupune că această bombă a fost detonată prin telecomandă de la mică distanţă.

- Aveţi suspecţi?

- Numai unul, îi răspunse Johnson. De aceea te-am chemat pe tine şi nu pe altcineva.

- Care este problema?

- Cel pe care l-am reţinut se afla în zona în care s-a petrecut explozia şi avea la el o telecomandă care funcţionează pe o frecvenţă care putea fi cea a bombei.

Căpitanul apăsă pe câteva taste ale consolei de pe masă iar pe ecranul uriaş de pe perete apăru figura din faţă şi lateral a unui puşcăriaş, era un tânăr firav cu ochelari care aproape îi inspiră milă avocatului. Dacă figura cuiva ar fi arătat că locul acelei persoane nu era la închisoare atunci numai bărbatul din fotografie putea fi acea persoană. Avocatul l-ar fi plasat mai degrabă în spatele unui birou *sau a unui computer* decât în spatele barelor.

- Numele lui este Florin Farcaş, este un inginer de calculatoare român care a intrat ca turist în USA acum 3 zile, spuse. A fost arestat preventiv în ţara lui natală pentru intrare ilegală pe computerul nu ştiu cui prin intermediul InterNetului, dar nu au putut dovedi nimic. Problema este că nu spune nici un cuvânt în engleză, bolboroseşte ceva de neînţeles într-o limbă din care nu pricep o iotă, presupun că este limba sa natală.

- Şi vreţi să fiu translator, presupuse Michael. Şi probabil să-l reprezint până la proces.

- S-ar putea să gândeşti prea departe pentru situaţia actuală...

- Dar dacă poţi... chiar te rugăm, îi îmbie Johnson încercând să-l înduplece.

Avocatul aproape se cutremură, nu era prea plăcut să vezi un om de statura şi volumul detectivului zâmbind ştrengăreşte aplecat lângă obrazul tău.

- Bine, spuse el ca în glumă, am să văd ce pot face. Numai pieri din ochii mei, gripa este ultimul lucru pe care îl vreau mai ales dacă vine de la tine.

- Nu aş pune pariu pe asta, murmură Clarke suficient de tare pentru a fi auzit de cel din imediata sa apropiere.

Avocatul nu reacţionă cu nimic.

- Williams, condu-l pe avocat la clientul său, se ridică căpitanul din fotoliu.

- Să mă anunţaţi de mersul anchetei imediat cum apare ceva, îi aruncă Michael cuvintele căpitanului în timp ce ieşea pe uşă. Şi încă ceva... *încă* nu este clientul meu.

Pe măsură ce se îndrepta spre celule avocatul simţi, în afara unei dureri de cap îngrozitoare, senzaţia unei greşeli imense. Timpul avea să-i dea dreptate, dar nu cum credea.

2

Michael scoase o cutie cu aspirine din geanta diplomat pe care întotdeauna o purta cu el şi înghiţi una, de parcă oboseala singură nu fusese de ajuns acum îl durea şi capul. *Blestemate aspirine. Am nevoie de somnifere nu de aspirine.* Dar nu-şi putea permite aşa ceva, îl aştepta pe noul său posibil client într-o încăpere izolată fonic de mediul înconjurător – sau cel puţin aşa erau lăsaţi să creadă – care fusese pregătită special pentru ei. Deşi românul nu fusese încă acuzat de nimic natura situaţiei îi obliga să îşi ia toate precauţiile posibile – în acest scop puse pe masă un reportofon holografic nou-nouţ care avea integrat într-o parte şi un dispozitiv de bruiaj a posibilelor microfoane sau alte dispozitive de înregistrat din încăpere, unealtă folosită din ce în ce mai des de toţi avocaţii pledanţi.

În cele din urmă, după câteva minute lungi de aşteptare, uşa se deschise lăsându-i să intre pe românul Ion Farcaş şi gardianul care-l însoţea. Lucru inutil, tânărul pirpiriu nu ar fi putut să evadeze nici dacă ar fi vrut, încheieturile erau prinse într-o pereche de cătuşe.

- Desfă-i cătuşele, te rog.

După ce gardianul ieşi cu cătuşele prinse de curea, românul se aşeză liniştit la masă pe scaunul din partea opusă a mesei, de altfel singurul scaun în afară de cel pe care stătea Michael. Acum, că între ei era numai masa şi hârtiile împrăştiate pe ea, Michael LeBlanc avu suficient timp – aproape un minut

– pentru a-l studia pe cel din faţa lui şi să-şi confirme părerea iniţială. Îi lipseau numai ochelarii, era sigur că folosea lentile de contact.

- Am înţeles că ai fost adus aici pentru interogare, începu să vorbească avocatul în engleză, dar nu ai colaborat.

Românul zâmbi.

- Am spus ceva amuzant? întrebă curios Michael.

- Tu, eu, explozia, totul.

Răspunsul era în română, suspectul făcea pe deşteptul. Dar un lucru era clar: ştia engleză. Avocatului îi trecu prin minte – un gând trecător care îi rămase în atenţie doar o fracţiune de secundă – că cel din faţa lui nu ar fi ajuns ceea ce este, un expert în calculatoare, dacă nu ar fi ştiut măcar elementar acea limbă de circulaţie internaţională pe care preferă să o folosească în continuare:

- Nu înţeleg, îi răspunse.

Era decis să-i dea peste nas un pic, sau cel puţin să-l facă să spună ceva în engleză. Orice. Alt gând: trebuia să ştie dacă nu la perfecţie atunci măcar bine, altfel nu ar fi avut dreptul să intre în ţară.

- Ştii că eşti al treilea avocat pe care mi-l trimit în ultima oră?

Tot română.

- Ce te face să crezi că vei reuşi să scoţi de la mine ceva?

Aceeaşi limbă, la fel de imperturbabil.

- Nu cred că înţelegi situaţia în care te afli, spuse avocatul în engleză. Dacă nu ai de gând să colaborezi cei de afară vor avea un motiv în plus să te pună sub acuzare şi să te condamne. Asta nu este decât o metodă de timp.

- Da, sigur.

Chiar şi pentru cineva care nu ştia română, sau chiar şi engleză, răspunsul era deosebit de clar: ironia şi sarcasmul din ton erau deosebit de evidente. Nervos, avocatul abia se abţinu să nu înceapă să vorbească în română şi să-i explice netotului că era suspectat de un atentat terorist deosebit de grav iar această categorie de persoane nu era tolerată nicăieri în lume. Şi mai ales în SUA, nu după moartea preşedintei Connor în urma distrugerii staţiei-muzeu Mir Memorial într-un atentat terorist. Şi totul începuse cu distrugerea celor două turnuri gemene numite şi World Trade Center din New York în primul an al secolului XXI.

Deschise gura pentru a-i pune suspectului o întrebare dar în acelaşi moment o serie de informaţii mai mult sau mai puţin adevărate şi lucruri pe jumătate spuse îi năvăliră în minte şi avocatul, tulburat, închise gura la loc. Rămase aşa vreme de câteva secunde apoi se ridică în picioare şi începu să se plimbe prin spatele propriului scaun gânditor. În cele din urmă se întoarse brusc spre suspect şi-l întrebă în română deosebit de calm şi de hotărât:

- De ce te-a chemat ambasadorul să te întâlneşti cu el?

Românul încremeni în scaunul său vizibil surprins. Avocatul continuă pe acelaşi ton:

- Ambasadorul speciei Leyyarf este mort, iar asta este pe cale să creeze un incident la nivel galactic. Este doar o problemă de timp până să se afle că a fost un atentat iar atunci extratereştrii îţi vor dori capul indiferent dacă eşti vinovat sau nu. Iar atunci eşti un om mort.

- Dar...

Prima reacţie de surpriză totală din partea suspectului îl convinse pe avocat că era pe drumul cel bun. Rămase în aşteptare savurându-şi victoria şi aşteptând ca cel din faţa lui să spună mai multe, victoria se dovedi a fi cam scurtă pentru că românul nu mai continuă. După surpriza iniţială acesta rămase la fel de calm ca şi mai devreme, doar ironia dispăru lăsându-i pe faţă un zâmbet vag. Avocatul furios izbucni:

- Nu ştiu dacă vinovat sau nu dar asta nu contează, ai fost în locul nepotrivit la momentul nepotrivit. Iar în scurt timp viaţa ta nu va valora nici măcar cât hârtia de pe care judecătorul federal îţi va citi sentinţa. Vreau să te ajut dar nu am cum s-o fac dacă tu...

- Nu sunt vinovat.

- Cum?

Era rândul lui LeBlanc să fie surprins, nu din cauza faptului că prizonierul catadicsise să răspundă cât pentru faptul că o făcuse într-o engleză deosebit de fluentă. Chiar cu un uşor accent american.

- Nu sunt vinovat.

Simplitatea îl făcu pe avocat să se blocheze pentru o secundă, îl crezu instinctiv şi trecu la fel de repede de partea lui. În ciuda tuturor legilor nescrise ale avocaţilor şi cele personale după care se condusese – sau se lăsase condus de ele – cu un succes real şi important în ultimii ani. Adică de când devenise avocat. Ca şi cum poliţistul ar fi plănuit să ajungă chiar în acest moment, Johnson năvăli înăuntru deschizând uşa cu violenţă. Modul lui obişnuit de a-şi face apariţia. Atât prizonierul cât şi avocatul tresăriră. Ultimul se apropie cât putu de repede de detectiv:

- Am aflat ultimele rezultate, îi şopti acesta cât putu de repede. Explozia este rezultatul unui atentat iar ambasadorul era înăuntru.

- Sunteţi siguri?

- Da. Toate datele indică acest lucru. Dar asta nu este totul: presa a aflat.

- Cum?

- A aflat totul. Mai puţin numele lui, iar poliţistul se întoarse spre prizonier, posibila implicare şi legătura cu tine.

- La naiba! o imagine palidă a emoţiilor ce-l străbăteau pe avocat. Dacă atunci când am venit erau mulţi, presupun că sunt cu toţii afară, cerând explicaţii.

- Nu chiar. Dar vor fi cu toţii în curând. Mai sunt câţiva din Africa de Sud care au avut unele probleme cu transportorul gravitaţional...

Zâmbetul detectivului era la fel de neplăcut ca şi milogeala lui prefăcută de mai devreme.

- Mulţumesc, băiete, îi spuse avocatul cu un zâmbet asemănător pe buze şi o bătaie prietenească pe umăr.

Johnson ieşi.

- Ai auzit? se întoarse LeBlanc spre prizonier.

Acesta aprobă din cap.

- Parţial.

- Dacă în vreun moment al vieţii ai dorit să fi vestit... Ei bine, acum eşti.

- Ce propui?

Era deosebit de calm pentru situaţia în care se găsea.

- Spune-mi tot ce ştii despre problema în care ai intrat, îi sugeră avocatul. Poate aşa te pot ajuta.

În ultimele minute reportofonul a fost pornit şi oprit în mod repetat atunci când avocatul considerase că este nevoie sau nu să înregistreze sunetele şi imaginile din încăpere. Acum aparatul zăcea pe masă, printre hârtii, stins. Românul se întinse spre el şi-l porni în ciuda gestului instinctiv şi neterminat de a-l opri din partea avocatului.

- Cu ce să încep? întrebă gânditor Ion Farcaş.

- Cu începutul, desigur.

- M-am născut în...

- Nici chiar aşa. Cu începutul problemei.

- De meserie sunt inginer de sisteme şi pot spune că un programator bun, ca pasiune am scrisul de povestiri sau nuvele SF.

- Ai publicat ceva?

- Da. Câteva nuvele şi două romane, dar asta a fost înaintea sosirea speciei Leyyarf pe Pământ.

- Bine. Am să cercetez asta.

- Trebuie să adaug că la timpul lor au avut oarecare succes la public, dar mai mult local. Problema este că în ultimii 3 ani SF-ul nu mai este atât de căutat precum istoria speciilor extraterestre, în special a Leyyarf-ilor, şi cartografierea sistemelor solare cunoscute de ei. Acum intenţionam să scriu un roman care să cuprindă atât o parte din istoria lor cât şi călătoria lor până aici, despre motivele pentru care au făcut-o... într-un cuvânt, pentru a ajuta la înţelegerea mai bună a lor.

- Şi pentru aceasta ai cerut ambasadorului o întâlnire privată?

- Da, dar nu tocmai. El m-a contactat.

- Cum?

- Pentru a mă documenta pentru roman am intrat în sistemul computerizat al Domului de Opal pentru a sustrage nişte informaţii inaccesibile publicului larg iar ambasadorul a aflat. Nici acum nu ştiu cum, mi-am luat toate mijloacele de prevedere. M-a contactat şi mi-a cerut să ne întâlnim. Dar a murit înainte de a apuca să vorbim.

- Tu l-ai omorât?

O întrebare directă.

- Nu, pentru ce aş fi făcut-o? Când am vorbit cu el şi-a exprimat dorinţa de a mă iniţia în istoria speciei Leyyarf.

- De ce trebuia să vă întâlniţi tocmai acum, după conferinţa de presă?

- Nu ştiu. El a ales data, timpul şi locul în care trebuia să ne întâlnim.

- Despre telecomanda care a fost găsită asupra ta ce-mi poţi spune?

- Când ai fost ultima oară în România?

- Când eram copil. De ce?

- Încă mai există şi sunt folosite în mod curent maşinile cu carburant, Diesel şi prin injecţie.

- Îmi aduc aminte de ele.

- Nu sunt prea multe. Dar telecomanda pe care o aveam era de la una dintre ele. A aparţinut tatălui meu iar telecomanda este ultimul lucru care a mai rămas din ea. Şi hârbul de acasă care nu mai funcţionează de ani de zile.

- Telecomanda mai merge?

- Nu am nici cea mai mică idee. Nu am mai schimbat bateriile din ea de nici nu mai ştiu cât timp. Trebuie să fie vreo câţiva ani buni.

- Hm.

O expresie deosebit de gânditoare şi deloc prevestitoare de lucruri bune din partea avocatului.

- Cu mine ce se va întâmpla?

O întrebare logică şi foarte calmă.

- Nu ştiu. Până acum nu au decât dovezi circumstanţiale. Dar dacă frecvenţa telecomande corespunde cu cea a bombei ai încurcat-o.

- Care este cea mai rea versiune?

- Dacă te vor pune sub acuzare sunt două posibilităţi: eşti judecat aici şi aproape sigur eşti executat sau Leyyarf-ii pot cere să fi judecat conform legilor lor.

- Pot face asta?

- Cred că da. Dar trebuie să mă mai documentez, genul acesta de probleme interrasiale nu este specialitatea mea. Dacă vei fi judecat aici poate, repet – poate –, un avocat bun te-ar putea scăpa dar pe planeta cămin Leyyarf nu ai nici o şansă.

Cineva din exterior ar fi spus că avocatul era agitat şi nervos, dar asta nu era adevărat. Era doar într-o ciudată stare de alertă care-l apuca de fiecare dată când era complet concentrat spre o anumită idee sau un anumit lucru mai ales acum, când era vorba de meseria lui.

- Nimeni nu a fost pe planeta Leyyarf. Sau cel puţin nu am auzit să se fi întors.

- Te-ai documentat pentru roman sau doar o spui aşa?

În ciuda tendinţei ironice din voce avocatul era pe cât de curios pe atât de îngrijorat. Dar nu primi nici un răspuns.

- Mai spune-mi despre explozie, spuse tot el. Ai văzut-o?

- Da. La început am auzit un sunet ca de explozie iar când m-am întors vehiculului antigravitaţional tocmai apăruse în raza mea vizuală.

- Era întreg?

- Tocmai exploda.

- Cât timp a trecut între cele două explozii?

- Cam o secundă. Poate un pic mai puţin sau mai mult. De ce?

Avocatul deveni dintr-o dată grăbit, îşi îngrămădi restul de hârtii în geanta diplomat fără să mai fie atent la ordinea lor. La sfârşit luă aparatul de înregistrat de pe masă şi-l puse în buzunar fără să uite să-l stingă.

- Nu ştiu prea multe despre construcţia acestor maşini antigravitaţionale, dar mi-a venit o idee pe care vreau să o verific.

- Când mai vii pe aici?

- Încă nu ştiu, dar cât mai repede. Îţi promit asta.

Ieşi şi se îndreptă direct spre biroul căpitanului, acesta părea să nu se fi mişcat aproape deloc de pe fotoliu.

- Care sunt noutăţile? îl întrebă.

- Consiliu suprem de apărare se întruneşte în aceste momente şi discută despre situaţia creată.

- Va fi pus sub acuzare?

- Încă nu este nimic sigur. Dar cred că da, mai ales după ceea ce tocmai am aflat.

- ??

- Se pare că tânărul tău client – presupun că eşti sau vei fi avocatul lui – a introdus un virus în computerul Domului şi a sustras unele date de acolo. Ştim cu siguranţă că ambasadorul a aflat şi că între cei doi a existat o conversaţie printr-un canal securizat, nu ştim dacă prizonierul l-a şantajat pe ambasador dar vom afla.

- Cine a iniţiat conversaţia?

Linişte. Nici unul dintre ei nu părea să fie doritor să-şi împărtăşească cunoştinţele sau datele despre subiectul respectiv. În cele din urmă avocatul îşi pierdu răbdarea:

- Căpitane, poţi să-mi spui măcar cine a iniţiat conversaţia? Este important.

- Nu ştiu.

Asiaticul nu părea să fie prea afectat de asta, de fapt era aproape nepăsător. Lucrul îl enervă pe LeBlanc mai mult decât putuse bănui la început. Dar poate era doar oboseala care răbufnea:

- Atunci află!

Dădu să iasă vijelios, aproape la fel de vijelios precum obişnuia să intre şi să iasă mai vechiul său prieten Johnson. Vocea căpitanului îl opri în prag:

- Domnule avocat! Am mai aflat un lucru: telecomanda pe care o avea clientul tău corespunde cu frecvenţa detonatorului bombei.

- Asta nu înseamnă că el a detonat-o.

- E o iluzie, domnul avocat! Este...

- Mai vedem noi.

Dădu să iasă pentru a doua oară, se opri.

- Încă un lucru: verifică şi computerul vehiculului gravitaţional. Cel ce a aruncat în aer reactorul ştia exact ce să facă, probabil a fost ceva din interior.

În cele din urmă avocatul ieşi din încăpere doar pentru a ajunge între ziariştii care acum se înghesuiau în faţa intrării. Aceştia tăbărâră asupra lui luându-l la întrebări:

- Domnule LeBlanc, pentru ce aţi fost chemat aici?

- Au vreun suspect?

- Reprezentaţi pe cineva în procesul deschis împotriva atentatorului?

Dar Michael trecu printre ei fără să scoată nici un cuvânt. În urma lui fosta soţie îl privi lung în timp ce se îndepărta.

- S-a întâmplat ceva? o întrebă unul dintre reporterii din jur.

- Nu, nimic, îşi reveni brusc.

3

Avocatul Michael LeBlanc intră în *umila mea locuinţă* – un zâmbet obosit i se iţi pe faţă iar uşa se închise în urma lui. Bărbatul îşi lăsă geanta în apropierea intrării şi înaintă fără să mai aprindă lumina. Ştia pe de rost poziţia tuturor lucrurilor din încăpere cu excepţia...

- Ce cauţi aici? întrebă cu duritate. Parcă ţi-am luat drepturile de a intra.

Silueta care stătea pe unul dintre fotoliile din capătul opus al încăperii zâmbi şi atinse comutatorul lămpii de pe masă, conul de lumină care apăru lăsă să se vadă o imagine palidă a frumuseţii Danei LeBlanc.

- De unde ştiai că sunt eu?

- De când te cunosc foloseşti acelaşi parfum, pot spune că te reprezintă. Holul era plin de mirosul specific. Deci, spune-mi, ce cauţi aici?

- Vreau să ştiu câteva lucruri despre ceea ce s-a întâmplat în această noapte la secţia de poliţie. Nu poţi să negi că ai fost acolo, te-am văzut.

- Nici nu am de gând să neg, te-am observat şi eu. Cum ai ajuns mai repede ca...

Se întrerupse brusc amintindu-şi ceva şi continuă zâmbind:

- Ai avut acces la vehiculul antigravitaţional al postului la care lucrezi!

Michael avansase până în centrul încăperii aruncându-şi neglijent haina pe unul dintre scaune.

- Nu te-ai schimbat deloc, spuse femeia indicându-i gestul. Întotdeauna vii târziu şi obosit...

- Lasă vorba şi treci la subiect, o întrerupse el brusc. Spune-mi ce ai de spus şi pleacă.

- Vreau să ştiu care este legătura dintre tine şi atentatul asupra ambasadorului Quterg.

- Nu este nici o legătură.

- Dacă aş fi în locul tău nu aş spune asta, îl avertiză tânăra. Hacker-ii postului au descoperit că în ultimele ore poliţiştii au accesat dosarul unuia Farcaş Florin. Individul a intrat în SUA acum câteva zile şi este în această zonă, paşaportul şi cărţile de credit folosite ne indică acest lucru.

- Şi ce propui? Să mergem să-l căutăm? întrebă ironic avocatul.

- Nu-ţi înţeleg ironia, sau mai puţin cauza acesteia. Ştiu că nu ne-am despărţit în cele mai bune condiţii, dar nu simt că o merit.

- Bine.

Umanitatea şi falsa accesibilitate din glasul avocatului dură numai o singură secundă pentru că continuă cu tonul dur pe care-l folosise de la început:

- Ai terminat?

- Încă nu mi-ai spus care este legătura dintre tine şi acest individ. Şi să nu spui că nici una, pentru că nu te cred. Este vorba de un român şi ştiu cu siguranţă că îi cunoşti limba, prezenţa ta acolo nu putea fi întâmplătoare.

- Chiar dacă ar fi vreo legătură între noi doi, nu aş putea să-ţi spun nimic, doar ştii de ce. Nu pentru că sunt avocat şi că este un posibil client, sau cel puţin nu numai... Acum te rog să pleci, vreau să mă odihnesc puţin.

- Dar...

Însă avocatul intră în baie înainte de a-i da fostei sale soţii posibilitatea de a insista. Când ieşi în cameră nu mai era nimeni, în scurt timp era în pat şi în cele din urmă adormi. Cu toate gândurile care-l obsedară sub formă de vise chiar şi în somn reuşi să doarmă destul de bine până a doua zi dimineaţă când îl trezi telefonul. Era vechiul său prieten, detectivul Johnson.

- Se pare că sugestiile tale nu te-au ajutat, începu acesta fără nici o altă introducere.

- Cum aşa?

- Vehiculul antigravitaţional al ambasadorului era un tip nou, protejat de efectele unei posibile explozii de acest tip de un câmp de forţă secundar. Explozia ar fi fost inutilă din acest punct de vedere.

Avocatul ar început să răsufle uşurat dacă nu ar fi existat propoziţia de început a detectivului:

- De ce am impresia că asta nu este totul?

- Am analizat computerul de bord al navei, informaţiile din „cutia neagră” sugerează că câmpul de forţă secundar prezenta fluctuaţii cauzate de un virus de calculator. De aceea nici nu a rezistat decât puţin timp după explozie.

- Ce fel de virus? întrebă pe loc avocatul.

- Unul din aceeaşi familie cu cel introdus în computerul principal al Domului de Opal. Adică acelaşi mod de realizare şi de gândire – programatorii au estimat că există o probabilitate de peste 90% ca ele să fie realizate de aceeaşi persoană.

- Este pus sub acuzare?

- Oficial încă nu, dar este numai o problemă de timp. Presupun că este vorba de numai câteva ore... dar poate fi vorba şi de mai puţin.

- Mulţumesc că m-ai anunţat. Vin acum până acolo.

Reporterii erau încă adunaţi în faţa secţiei de poliţie când avocatul ajunse acolo, păreau că nici măcar nu se mişcaseră toată noaptea din faţa intrării unde erau blocaţi de forţele de ordine. Trebui să-şi facă pentru a doua oară loc cu coatele printre ei, dar spre deosebire faţă de noaptea trecută Johnson îl întâmpină.

- Acum câteva minute procurorul general a hotărât punerea lui acuzare a lui Florin Farcaş, aşa că a devenit în mod oficial clientul tău, îi spuse acesta când au ajuns la o distanţă suficient de mare de reporteri pentru a nu putea fi auziţi.

- Nu este clientul meu. Ştii doar că nu sunt specializat în dreptul interrasial.

- Te-a cerut pe tine. Numai pe tine.

- Ce-aţi mai aflat? Vreau să spun, ce-aţi mai aflat despre navă?

- În afară de ceea ce ţi-am spus mai devreme nimic.

- Acum aş vrea să te rog să mă laşi singur cu... clientul meu câteva minute, trebuie să-i mai pun câteva întrebări.

- Nici o problemă, îi răspunse poliţistul cu un rictus întins pe toată faţa. Tu scapi uşor, dar eu trebuie să mă întorc în iadul de afară şi să le răspund blestemaţilor de reporteri tot ce vor să ştie.

- Vezi că am fost căsătorit cu un asemenea blestemat de reporter, îi atrase atenţia Michael.

- Dana LeBlanc este excepţia de la regulă. Nu mi-ai spus niciodată de ce aţi divorţat, îl opri detectivul din drumul său. Păreaţi foarte fericiţi când v-am văzut ultima oară împreună.

- Chiar şi cea mai intensă fericire păleşte atunci când cariera ocupă cea mai mare parte a timpului...

Michael LeBlanc se smulse cu fermitate din strânsoarea detectivului şi îşi continuă drumul aproape netulburat. Aproape.

- De ce nu mi-ai spus nimic despre virusul cu care era infectat computerul vehiculului? a fost primul lucru pe care îl întrebă pe prizonier.

- Care virus?

- Nu te preface că nu ştii nimic, doar este vorba despre o versiune a propriului tău virus pe care l-ai folosit ca să intri în computerul Domului de Opal.

- Zău că nu am nici cea mai mică idee despre ceea ce vorbeşti, îi răspunse românul, iar expresia de pe faţa lui îl convinse pe avocat că spunea adevărul… doar dacă nu cumva era un actor suficient de bun pentru a-l păcăli.

Avocatul alungă acest gând cu violenţă: experienţa sa de viaţă îl adusese în preajma multor oameni, nu era uşor de păcălit. Nu îi trebui prea mult pentru a-i împărtăşi prizonierului toate informaţiile noi.

- Deci aşa s-a întâmplat...

Acum era rândul românului să se plimbe prin încăpere gânditor.

- O IA ar putea face un asemenea program destul de uşor dacă are la dispoziţie o mostră dintr-un alt program.

- Cum adică?

- Oricine ar putea pune mâna pe unul dintre programele pe care le-am făcut până acum, poate chiar pe virusul din Domul de Opal. O Inteligenţă Artificială poate reproduce oricând modul meu de gândire într-un alt program.

- Există doar câteva IA în toată lumea care ar putea face asta.

- Patru, ca să fiu mai precis. Şi încă două de care ştiu aflate în posesia extratereştrilor.

Avocatul era chiar surprins.

- Tu îţi dai seama de ce sugerezi?!

- Nu cred că Leyyarf-ii şi-ar ucide semenii, toate datele pe care le am arată că au trecut peste această fază ca specie. Mă gândesc la oameni... oare care organizaţie ar face aşa ceva. CIA? FBI? Dar nu înţeleg ce ar avea de câştigat un pământean dacă ambasadorul ar muri...

Pentru avocat era clar că cel din faţa lui gândea cu voce tare, dar nu de o nouă teorie a conspiraţiei avea nevoie:

- Ascultă, omule! Nu te mai gândi să cauţi cai verzi pe pereţi sau conspiraţii inexistente. Gândeşte-te mai bine cum să scapi cu faţa curată din procesul acesta pentru că altfel eşti ca şi mort.

- Dar nu va fi nici un proces.

Acum Farcaş stătea în picioare în partea opusă a mesei fixându-l cu privirea pentru prima oară pe omul din faţa lui. Acesta îi susţinu curios privirea dar după numai câteva minute tresări aproape speriat, simţea cum frisoane ciudate îi străbăteau coloana vertebrală pe măsură ce privirea omului de lângă el devenea din ce în ce mai tulburătoare.

- Nu înţelegi? Nu va fi nici un proces.

Omul pirpiriu din seara precedentă – acela care nu ar fi rezistat nici măcar o zi în închisoare – dispăruse de parcă nu ar fi existat niciodată lăsând în locul lui un om foarte pasionat de ceea ce făcea şi a cărui siguranţă de sine răzbătea prin toţi porii. O versiune brusc îmbunătăţită – oare? – a celui care-i pusese pe jar prin intermediul unei limbi străine pe poliţişti cu numai câteva ore în urmă. Prizonierul se aşeză pe scaun şi se întinse peste masă, acum feţele lor aproape se atingeau iar Michael, aproape îngrozit, se întreba cu cel fel de nebun avea de-a face.

- Nu cred că ştii acest lucru, dar simţul onoarei apare în aproape toate cărţile pe care le avem despre civilizaţia Leyyarf-ilor. În toată istoria cunoscută de noi, acest lucru se repetă cel mai des. E adevărat că nu ştim foarte multe despre ei, nu au venit aici decât de aproape 4 ani dar dacă ceea ce cred eu este adevărat atunci vor dori ca acest proces să aibă loc după legile lor.

- De asta mă şi temeam, se scăpă avocatul într-un moment de pauză al interlocutorului. Nu cunosc aproape nimic despre aceste legi. Dacă ar fi după legile noastre...

- Aş mai fi avut o şansă, ştiu. Mi-ai spus-o deja. Dar dacă ar fi să profit de această şansă şi să scap sau să mor încercând să aflu mai multe despre prima civilizaţie care ne-a vizitat planeta prefer cea de-a doua variantă.

- Cum adică să mori? tresări avocatul.

- Există lucruri mai rele decât moartea.

Fascinaţia din vocea prizonierului îl făcu pe Michael să uite complet de groaza de mai devreme şi îl cuprinse şi pe el asemenea unei muşte prinse într-o pânză de păianjen, nu-i mai rămase decât să asculte până la capăt acest... monolog, căci dialog nu mai putea spune. Fascinat de lumea exotică care răzbătea din descrierea vagă a celui din faţa lui ridicat dintr-o dată şi în lipsa a cuiva mai bun la rangul de expert în civilizaţiile extraterestre în general şi în civilizaţia Leyyarf în special:

- În trecutul lor – adică în trecutul pe care îl cunoaştem – toate procesele, ca şi toate provocările mai importante au avut într-o arenă, aşa numitul Loc al Dreptăţii unde doi luptători intră şi numai unul iese viu.

- Dar asta este...

- O barbaritate, ştiu. Dar nimeni nu moare în Locul Dreptăţii, nimeni nu a murit acolo în ultimii 400 de ani. Din câte am înţeles o asemenea bătălie durează până când primul dintre ei cedează în vreun fel, învinsul iese un pic cam şocat, buimac, cel mult leşinat. Oricum, cineva şi-ar reveni în câteva ore sau câteva zile.

- Dar mai există locul...

- Ţine cont că Leyyarf-ii nu sunt violenţi, există multe referiri în datele pe care le avem despre ei că nici un Leyyarf nu a murit de mâna altui Leyyarf de mai mult de 210 ani tereştri, au trecut peste stadiul violenţei ca specie. Sunt mai presus de ea.

- Aş vrea să pot spune la fel despre oameni.

- O vom face şi noi, la un moment dat. Dar nu asta mă preocupă pe mine acum ci Locul cel Drept, sau Azxla Shooi´ch cum este numit în limba Leyyarf.

- De ce?

- Deşi nu cunosc nici un caz de astfel de luptă în ultimii 200 de ani tereştri – raportaţi bineînţeles la civilizaţia lor – pun pariu că Locul Dreptăţii încă mai există şi este încă funcţionabil. Probabil sub forma a ceea ce noi numim muzeele şi monumentele istorice.

- Dar ce fel de luptă ar putea fi între un om şi un Leyyarf? Suntem de aproape două ori mai mari decât ei!

- Datele pe care le am sunt cam incomplete, dar nu cred că este vorba de o luptă fizică. Sau cel puţin nu mai este o luptă fizică ca în trecut. Mai curând aş spune că este vorba despre o provocare a inteligenţei sau a imaginaţiei, oricum ar fi lupta ea se duce la nivel mental.

- Cum te-aş putea ajuta eu? Ţi-am mai spus că nu am experienţă cu rasele extraterestre.

- În toate luptele din locul Dreptăţii despre care am aflat... „luptătorii” au avut nevoie de intermediari pentru a aranja aceste lupte... aceşti intermediari au acelaşi rol cu un avocat din civilizaţia noastră.

- Vrei să-ţi fiu intermediar. Imposibil!

- De ce?

- Ţi-am spus deja: nu ştiu aproape nimic despre civilizaţia lor. Mai ales aceste puncte esenţiale pe care mi le-ai spus şi de care aş avea nevoie pentru a aranja lupta.

- Acest lucru nu este nici o problemă, o parte le cunosc eu iar restul le vom afla pe parcurs. Vezi tu... simţul onoarei este unul deosebit de răspândit în Univers – extratereştrii ne vor oferi toate informaţiile de care vom avea nevoie. Simţul *lor* al onoarei nu le permite să facă altceva.

- Mai este o problemă: oamenii. Sunt sigur că cei din guvern nu te vor lăsa prea uşor la îndemâna extratereştrilor oricât de avansaţi ar fi ei. Nu este o chestie de onoare cât de birocraţie şi de politică, fiecare vor dori o porţie din câştig.

- Adică din mine.

Avocatul aprobă din cap.

- Ai nevoie de ajutorul meu pentru a trece peste ei.

- Deci accepţi?

- Da. *Am pierdut orice posibilitate de a refuza din momentul în care am fost chemat aici noaptea trecută.*

- Atunci la treabă. Să mă anunţi cum merg lucrurile.

Spunând acestea prizonierul se îndreptă spre uşă şi ciocăni.

- Îţi mulţumesc pentru tot, spuse înainte de a ieşi.

- Cu plăcere, îi răspunse avocatul uşii goale.

Începu să-şi strângă lucrurile. Gesturile şi mimica nu îi trădau cu nimic trăirile interioare, nu dorea să dea înapoi dar nici nu era prea bucuros de situaţia creată:

- *Pentru ce îmi trebuie toate astea? Şi cum naiba am ajuns exact în mijlocul unui incident internaţional... adică galactic?*

Dacă ar fi crezut în soartă atunci ar fi ştiut deja răspunsul, dar Michael LeBlanc nu era omul care să creadă că destinul său era condus de o forţă supremă. Era unul dintre cei care credeau cu fermitate că îşi alcătuiau propriul viitor fără nici o intervenţie din afară a unei forţe omnipotente. Ajuns din nou în faţa căpitanului, avocatul se aşeză comod pe unul dintre scaunele din încăpere ca pentru a-i face ciudă ofiţerului:

- Se pare că ai dat de necaz, domnule LeBlanc.

- De ce?

- Ordinele mele sunt de a-l ţine închis pe Farcaş Florin până când este plătită cauţiunea atunci când este cazul sau până la proces, depinde de caz. Dar acum trag de mine pe de o parte extratereştrii care vor să îl predau în custodia lor până la proces şi pe de altă parte procurorul care îmi interzice acest lucru.

- Este o problemă a dracului de complicată.

- Mie-mi spui? Guvernul planetar deliberează chiar în aceste momente pentru a decide cui îi revine sarcina procesului: nouă, extratereştrilor sau chiar României care cică ne cere să-l eliberăm pe baza faptului că nu a fost dovedit cu certitudine faptul că el a fost cel care l-a ucis pe ambasador. Şi chestia este că bătrâna şi demodata Rusie este de partea României spunând că atâta vreme cât omul nostru nu este acuzat de nimic nu avem dreptul să-l ţinem închis.

- Dar a fost acuzat! Ştiu asta de acum câteva ore!

- Este adevărat, dar până acum nu avem decât dovezi indirecte, nimeni nu l-a văzut apăsând degetul pe declanşatorul bombei sau introducând în computer virusul care a distrus maşina. Ştii că aceste lucruri nu reprezintă un factor decisiv care să-i convingă pe juraţi.

- Mai ales faptul că virusul este o variantă a celui introdus în computerul Domului. Pentru o IA este foarte uşor să ia un fişier infectat cu acest virus şi să-l schimbe într-unul care să atace special vehiculul ambasadorului. Clientul meu s-a întâmplat să fie la momentul nepotrivit la locul nepotrivit.

- Ştii ceva, domnule LeBlanc? Mie nu-mi plac avocaţii din pricina faptului că apără toate jigodiile pe care noi încercăm să le pune dincolo de bare şi destul de des reuşesc să le ţină în libertate. Dar pe dumneata te compătimesc, nu pentru că cred sau nu că clientul tău este nevinovat, ci pentru că ai nimerit într-o situaţie din care nu mai ai nici o ieşire. Cel puţin una în care să ieşi învingător.

- Vom vedea.

Dar nici avocatul nu credea asta, în acest moment trebuia să-i dea dreptate căpitanului pentru simplul motiv că până acum situaţia îl depăşea cu mult.

4

Două zile mai târziu una dintre navele extraterestre pleca de pe Pământ având ca destinaţie planeta Leyyarf. Îi avea la bord pe Farcaş şi pe avocatul său, pe fosta soţie a acestuia din urmă şi câţiva dintre specialiştii în transmisiile intradimensionale pentru legătura înapoi spre Pământ. Consiliul suprem al Leyyarf acceptase cu greu prezenţa reporterilor, dar o făcuse la rugămintea personală a preşedintei guvernului terestru. Ea insistase pe faptul că aveau nevoie de o relatare cât mai exactă şi mai rapidă a procesului, mai ales dacă avea loc pe o planetă aflată la o distanţă de câţiva zeci de ani lumină.

- Sunt aproape emoţionat, îi şopti Farcaş avocatului său. Acum aproape o săptămână nici nu credeam că voi ajunge pe Leyyarf şi cu toate acestea, iată-ne.

- Nu cred că te afli tocmai în ipostaza în care te poţi emoţiona pentru această călătorie, îi răspunse acru femeia de lângă el. Eşti acuzat de crimă.

- Sunt nevinovat, dacă aş putea să o dovedesc cred că aş face-o.

- Atunci cum ai de gând să câştigi procesul?

- Aici nu este vorba de a fi vinovat sau nu, îi răspunse românul. Este vorba de a câştiga o bătălie în Locul Dreptăţii.

- Se pare că ştii mai multe decât cea mai mare parte a oamenilor despre Leyyarf şi obiceiurile de acolo.

Extraterestrul se aşeză drept în faţa lui Farcaş, pe unul dintre fotolii. Acesta se mulă pe corpul lui în timp ce se lăsa pe spate, dar ochii lui continuau să-l fixeze pe român cu o intensitate tulburătoare. Acesta îi susţinu privirea fără şovăială.

- Ce se întâmplă? îl întrebă Dana LeBlanc pe fostul ei soţ în şoaptă.

Oricât de tulburat era de apropierea de o femeie frumoasă ce fusese cândva – odinioară, de prea mult timp deja – soţia lui, acesta încercă să o îndepărteze, atent la ceea ce se petrecea lângă ei. Dar în cele din urmă fu nevoit să-i răspundă:

- Nu am nici cea mai mică idee, dar cred că este un fel de încercare. Un test.

- Dar pentru ce?

- De unde vrei să ştiu? o repezi el.

- Oare ce vrea...?

Femeia murmură cuvintele fără să-şi dea seama că o face, dar avocatul nu avea nevoie să le audă pentru a-şi da seama cât de fascinată era fosta lui soţie. Nu pentru că era poate la fel de fascinat, dacă nu chiar mai mult, dar pentru prima oară de mult timp emoţiile se puteau descifra cu foarte mare uşurinţă pe chipul celei de lângă. În acest moment o găsea nespus de transparentă, aproape vulnerabilă, i se făcu milă de ea:

- Cred că mai curând îi testează voinţa. Vrea să ştie dacă Florin este în stare să reziste procesului.

- Cum?!

În tot acest timp cei doi de lângă ei, omul şi extraterestrul, continuau să se fixeze reciproc, ca într-o transă.

- Are dreptate, spuse în cele din urmă extraterestrul fără să se mai uite la cei doi. Şi este în stare să reziste acestui proces. Mă numesc Treop şi am fost trimis să vă însoţesc pe parcursul acestei călătorii.

Îşi mută privirea spre ei. Cu toate că nu avea mai mult de 1.20, cei doi oameni simţiră imediat senzaţia de putere pe care acesta o emana, senzaţie care aproape putea fi simţită şi din spatele camerei de filmat.

- Tradiţia cere ca fiecare dintre luptători să fie testat înainte de luptă. Teste complexe, ale puterii fizice, psihice dar mai ales morale. Dar nu nu-mai de aceea mă aflu aici, ci pentru a vă furniza date despre cum va avea loc procesul. Ştiu că sunteţi curioşi să aflaţi cât mai multe despre acesta. Mai ales tu, arătă spre cel din dreptul său.

- Eşti telepat? tresări acesta.

- *Tu* ce crezi?

- Din datele pe care le am nu rezultă acest lucru. Dar cred că m-aţi studiat în detaliu în ultimele câteva zile, aşa cum am încercat să o fac şi ei în ultimii câţiva ani.

Extraterestrul îi răspunse cu o înclinare din cap. Era corect.

- În ce constă procesul?

- În primul rând se vor declara intenţiile, în cazul tău este vorba de acuzaţia ce ţi se aduce. Dacă acuzaţiile stau în picioare atunci ţi se va la îndemână un aparat asemănător cu computerele voastre dar mult mai sofisticat, va fi ataşat ca un apendice creierului tău. Are rolul de a genera sunetele şi imaginile pe care doreşti să le vadă cei din jur.

- Care este scopul lui?

- Vei avea un adversar, dacă prin intermediul imaginilor, sunetelor şi mişcărilor pe care le vei face îl vei determina să se considere învins atunci vei fi considerat nevinovat.

- Cum adică învins?

- El va face acelaşi lucru, va încerca să te impresioneze pentru a-i urmări spectacolul sau să te determine să te retragi. Dacă îl vei face să se oprească din asta, va fi învins.

- Şi moare? se precipită avocatul.

- Deloc. Vi se va da un anumit timp pentru a face asta, depinde de la caz la caz. Dacă nici unul dintre voi nu se va declara învins până la sfârşitul acelui timp, va urma o luptă fizică care va duce inexorabil la moartea unuia dintre voi.

- Deci de aceea...

Farcaş îşi lăsă propoziţia neterminată în timp ce cădea pe gânduri.

- Despre ce este vorba? se interesă Dana LeBlanc.

- Îmi spunea zilele trecute că nu a mai găsit date despre moartea nici unui Leyyarf în ultimii 200 de ani tereştri şi nu ştia de ce. Acum a aflat.

- În trecut toate luptele din Locul Dreptăţii se terminau întotdeauna cu moartea unuia dintre luptători, le explică extraterestrul. Asta cere codul onoarei. Dar nu mai suntem animale... s-a introdus această simulare a unei lupte, iar cel care pierde se acoperă de ruşine pentru tot restul vieţii.

- Şi este izolat de specie, îl completă sumbru românul. Este ca şi cum l-ai arunca la închisoare pentru tot restul vieţii... dar este mult mai rău decât închisoarea pentru că nu mai este cale de scăpare. Pentru un Leyyarf a fi izolat de specie este mai rău chiar decât un blestem, preferă să moară decât să se întâmple asta.

- Atunci de ce...?

- Nu s-a mai înregistrat nici o moarte pentru că pur şi simplu nu am mai avut atât de multe procese ca altădată. Rezultatul unui duel prin aparatul de simulare este aproape covârşitor chiar şi pentru un Leyyarf. Dacă nu ai o minte puternică poţi foarte uşor să ţi-o pierzi.

- Aveţi aşa ceva? Adică nebuni?

Mirarea femeii era împărtăşită şi de ceilalţi oameni care ascultau conversaţia dintre ei, dar nu aşa de zgomotos.

- Este prima oară când aud aşa ceva,

- Am avut şi nebuni în trecut, dar acum aparatul nu este folosit prea des. Ultima oară când am avut o luptă mai importantă a fost acum 6 ani tereştri şi s-a sfârşit cu un adevărat şoc pentru unul dintre participanţi. A fost nevoit să renunţe şi aşa şi-a câştigat Quterg postul de ambasador.

- Cum?

- De obicei postul de ambasador se obţine înainte de contactul cu o anumită rasă, este inevitabil. Persoana respectivă trebuie să devină în timpul respectiv un expert în rasa respectivă pentru că toate relaţiile noastre depind de ea.

- Nu puteţi trimite un începător, adăugă românul. Înţeleg.

Le-au trebuit câteva ore bune, cam tot restul drumului, până să afle restul detaliilor pe care trebuiau să le afle. Când au ajuns pe Leyyarf erau deja obosiţi. Nu au adormit pentru singurul motiv că doreau să vadă cu ochii lor aterizarea, şi a meritat pe deplin. Deşi nu cunoşteau planeta decât din pozele sau documentarele pe care Leyyarf-ii le împărtăşiseră pământenilor frumuseţea ei le rămăsese întipărită în minte.

- Este mai frumoasă decât am bănuit!

Exclamaţia femeii ilustra pentru a doua oară în ultimele două zile gândurile celor din jurul ei, dar erau prea uimiţi pentru a mai putea spune ceva.

- Este aproape de frumoasă ca şi Pământul. Dar este prea roşie, prefer albastrul.

Avocatul îi aruncă o privire uimită clientului său. Oare de ce se gândea în aceste momente la aşa ceva?

Discul roşu-portocaliu al planetei se apropia din ce în ce mai mult, dar nava nu păru să-şi reducă din viteză. În cele din urmă se înscrise pe o traiectorie stabilă în jurul planetei şi aşteptă un culoar liber pentru a putea coborî. Când nava se lăsă pe solul tare al spaţioportului, Farcaş tresări. Nu

ştia de ce, dar pentru prima oară de când intrase în toată povestea aceasta se simţea cu adevărat emoţionat. Poate pentru că era pe cale să devină unul dintre puţinii oameni care au vreodată piciorul pe această planetă. Sau poate pentru că îşi punea în joc viaţa. Dar uită de emoţie atunci când uşa care comunica cu exteriorul se deschise cu un zgomot metalic şi nu reuşi să vadă decât peretele de un cenuşiu întunecat al unui tub de tipul celor folosite în comunicarea a două nave în vidul întunecat al spaţiului dintre aştri.

- Ce înseamnă asta?

- Este pentru protecţia voastră, îi răspunse extraterestrul. Noi suntem compatibili cu atmosfera terestră dar voi nu aţi supravieţui în atmosfera noastră nici măcar un minut. Este din pricina unor substanţe chimice care există în aer în stare naturală şi care sunt mortale pentru voi.

Românul stătu pentru o clipă pe gânduri ezitând dar în momentul următor intră în tubul metalic urmat de restul de oameni. O parte dintre aceştia cărau echipamentul greu al comunicaţiei intradimensionale.

- Atunci cum rămâne cu lupta? îl întrebă el pe Treop când ajunse la capătul tubului.

Acum se aflau în interiorul unei construcţii pe care nu o putea recunoaşte, nu avea nici o semnificaţie pentru el. Nu putea să fie decât clădirea spaţioportului.

- Credeam că Locul Dreptăţii este în aer liber.

- Este adevărat, este o arenă. Acum ne îndreptăm spre subsolul ei, acolo veţi fi cazaţi pentru următoarele 16 ore terestre şi jumătate până la luptă.

- Dar dacă nu avem acces la suprafaţă atunci cum vom putea urmări lupta? se interesă Dana LeBlanc.

- Veţi instala camerele de filmat atât acolo sus cât şi în subterane. Pentru ca ambii luptători să aibă acces la partea finală a acestei bătălii am construit un loc special pentru ei.

- Aveţi înregistrări despre bătăliile anterioare?

- Da. Ţi le voi trimite peste câteva minute, după ce vă veţi instala.

- Atunci arată-ne te rog drumul.

5

Câteva ore mai târziu tehnicienii terminară de instalat aparatura de comunicaţie iar o Dana LeBlanc obosită se întoarse în camerele unde erau cazaţi.

- Mă simt aşa de obosită, îi mărturisi ea fostului soţ aşezându-se pe unul dintre paturi.

Acesta lucra de zor la terminalul unui computer local, imaginea unei arene sub un cer roşu-portocaliu se derula încetişor pe ecranul acestuia.

- Şi ce propui? Culcă-te.

Ea îi întoarse o privire uimită.

- Nu-ţi înţeleg indiferenţa. Chiar şi când am fost căsătoriţi şi eram certaţi ai fost mai interesat faţă de mine decât acum.

- Acum am un caz mult mai important decât am avut vreodată, iar dacă nu înţelegi acest lucru atunci ar trebui să mă întreb de ce am ajuns să ne căsătorim.

- Pentru că odinioară a fost între noi o atracţie căruia i-am căzut amândoi în plasă... dar care s-a evaporat atunci când cariera fiecăruia a devenit mai importantă.

- Ceea ce fac este un lucru pe care nu cred că l-ai înţeles niciodată: nu practic avocatura pentru banii pe care-i obţin în urma cazurilor ci pentru a-i apăra pe cei care au nevoie de mine. Banii sunt un efect secundar al acestui lucru.

- Ia spune, cu câţi nevinovaţi ai avut de-a face în întreaga ta carieră?

- Suficienţi.

- Să nu-mi spui că guvernatorul de Alabama era la fel de inocent ca un prunc! Sau că clientul tău de acum este nevinovat!

Michael ridică din umeri.

- Nu spun că guvernatorul era un sfânt, dar nu era vinovat de crima care i-a fost pusă în cârcă.

- Dar Farcaş? Este şi el nevinovat?

Avocatul ezită pentru a readuce imaginea de pe ecran într-un alt unghi...

- Haide, domnule LeBlanc. Răspunde la întrebare.

Michael tresări aproape în acelaşi timp cu fosta lui soţie, nu-l auziseră pe român intrând.

- Vreau să ştiu care este părerea ta în această problemă, spuse acesta.

- Te îndoieşti cumva de mine? întrebă Michael cu o agresivitate vădită în glas. Sau de faptul că cred în nevinovăţia ta? Dacă este aşa, spune-mi şi îmi fac bagajele chiar acum.

- Nici vorbă. Zarurile au fost deja aruncate, nu mai putem pleca decât fie învingători fie învinşi. În plus, nu te pot lăsa să pleci pentru că nu este nevoie: am încredere în tine. Trebuie.

- Ce-ai mai aflat?

- În primul rând mi-a fost confirmată părerea originală: în cazul Leyyarf-ilor onoarea este totul, ea îi uneşte pe toţi la un loc pentru a-i despărţi de trib pe cei indezirabili, pe cei slabi.

- Şi se folosesc de Locul Dreptăţii pentru a face asta, spuse Dana LeBlanc. Ştim deja acest lucru.

- Lupta este reprezentată de imaginile schimbate între cei doi luptători, acestea sunt de o asemenea complexitate cum numai experienţele de viaţă pot avea. Este o împărtăşire a unor experienţe trăite, un adevărat spectacol de imagini şi sunete, iar cel care are o viaţă mai interesantă câştigă.

- În ce sens o viaţă mai interesantă?

Femeia nu înţelesese pe deplin la ceea ce românul se referea.

- Adică cel care a călătorit cel mai mult? Sau cel care a avut cele mai multe aventuri? La ce anume te referi?

Farcaş se mulţumi să dea din umeri.

- Încă nu ştiu cum funcţionează aparatul. Dar cred că voi afla până la urmă... Cu toate acestea ştiu două lucruri cu siguranţă: că am nevoie de toată experienţa întregii mele vieţi şi că în întreaga lor istorie nu a existat nici un luptător care să lupte în Locul Dreptăţii de două sau mai multe ori.

- Asta puteam să-ţi spun şi eu. Singura dată când a fost o încercare de acest gen tipul a murit înainte de luptă dintr-un motiv care-l găsesc cam straniu.

- În ce sens?

- A făcut echivalentul lor de atac cerebral. Nu ştiu de ce... ei nu fac în mod normal aşa ceva.

- Nu are importanţă. Oricum nu voi lupta decât o singură dată.

- Ce ne mai poţi spune despre luptă? Ceva care ai uitat să ne spui mai devreme?

- Nu cred. Cam asta este tot. Cred.

- Atunci du-te să te odihneşti. Vei avea nevoie de asta.

Se despărţiră fiecare începând sau continuându-şi treburile pe care şi le propuseseră.

Câteva ore mai târziu totul era pregătit pentru a începe cea mai importantă bătălie a secolului XXI. Cei doi luptători erau legaţi de scaunul lor depărtaţi de numai câţiva metri de spaţiu liber, sala în care se aflau era chiar sub arena numită şi Locul Dreptăţii iar pereţii laterali erau plini cu obiecte folosite de Leyyarf-i în trecutul lor istoric în luptele dintre ei. Florin Farcaş recunoscu cu uimire unele arme care din exterior semănau foarte mult cu corespondentul lor uman, dar acolo se oprea asemănarea dintre ei. Camerele de filmat ale oamenilor şi dispozitivele de înregistrare ale extratereştrilor erau prezente atât peste tot în jurul lor cât şi deasupra, în arenă şi reprezentau principala metodă de comunicare cu cei aflaţi acolo. Puteau urmări ceea ce se petrecea acolo la fel de bine precum puteau fi urmăriţi în tot timpul acestei lupte.

Locul Dreptăţii era plin până la refuz cu corpurile Leyyarf-ilor veniţi să urmărească pe viu bătălia. Într-un loc special amenajat pentru ei oamenii urmăreau cu uimire această adunătură de fiinţe.

- Ce înghesuială! exclamă Dana. Nu credeam că voi vedea aşa ceva vreodată.

- Dacă ai fi tu în locul lor ai face acelaşi lucru, îi atrase atenţia fostul ei soţ.

- Ai dreptate.

- E timpul, îi spuse unul dintre tehnicieni apropiindu-se de ea.

- Cred că ar trebui să începem, se întoarse ea spre Michael.

Dar acesta nu mai era pe locul în care fusese cu câteva secunde mai devreme. Ca posedat avocatul se folosise de scurta întrerupere pentru a avansa spre microfonul din apropierea lor şi se pregătea să preia cuvântul.

- Onorată asistenţă, începu în modul tradiţional în timp ce atenţia tuturor se îndrepta spre el, permiteţi-mi să mă prezint. Mă numesc Michael LeBlanc şi am onoarea de a-l reprezenta pe acuzat în această provocare.

Camerele de filmat începură să transmită din plin spre Pământ şi tot Universul cunoscut întreg peisajul pe care Dana încercă să-l comenteze fără a reuşi pe deplin. Imaginea scăpa oricărei descrieri verbale, chiar şi imaginile cele mai bune ale transmisiei nu puteau să sintetizeze întreaga tensiune care plutea prin aer. La cuvintele avocatului această tensiune păru să explodeze pentru câteva momente, dar se liniştiră cu toţii dându-şi seama că procesul începuse. Lumina roşu-portocaliu a soarelui oglindea arena goală şi tăcută şi tribunele pline până la refuz care tremurau sub efectul atât de cunoscut oamenilor al nerăbdării.

Dedesubt Farcaş urmărea pe monitorul de lângă el ceea ce se întâmpla în arenă, putea să spună că era foarte emoţionat, aproape nervos. Nu regreta nimic şi nici nu avea de gând să dea înapoi, dar în aceste momente abia aştepta să se termine toată treaba şi să plece cât mai repede acasă.

- Vă solicit prezentarea acuzaţiilor pe care le aduceţi clientului meu, îl auzi pe Michael spunând.

Românul privi spre scaunul din dreptul său, era încă liber dar simţea că nu mai trebuia să aştepte prea mul timp până avea să fie ocupat. Se decise să-şi mute atenţia asupra lucrurilor care se petreceau afară.

- Clientul tău este acuzat de uciderea cu premeditare a lui Quterg, ambasadorul civilizaţiei Leyyarf pe planeta Pământ.

Cel care luase cuvântul era unul dintre extratereştrii din loja de onoare, iar dacă Farcaş îşi amintea suficient de bine din înregistrările văzute ceva mai devreme se numea Vyuic. Era unul dintre conducătorii speciei Leyyarf, Farcaş încă nu înţelesese prea bine cum stătea situaţia dar era sigur că cel care vorbise era echivalentul conducătorului suprem.

- De aceea, continuă acesta, aici nu va fi judecat numai clientul tău ca persoană fizică ci specia voastră luată ca întreg.

Dana încremeni, nu se aştepta se la aşa ceva. Pentru o secundă lungă îşi pierdu glasul lăsând telespectatorii fără nici un comentariu, dar nici nu era nevoie de unul. Cuvintele extraterestrului spuseseră deja totul.

- Dacă Florin Farcaş va fi considerat vinovat el va muri iar specia Leyyarf va întrerupe orice contact cu specia umană. De asemenea vom cere tuturor celorlalte specii din galaxie să facă acelaşi lucru.

Dana continua să asculte spusele lui Vyuic fără să adauge nimic. Aproape pierdută aruncă o privire în jur la oamenii din jurul ei, la feţele lor serioase, chiar grave. Cu toţii înţelegeau că dacă Farcaş ar pierde lupta care va urma omenirea avea să fie izolată de restul galaxie, iar asta însemna numai o problemă de timp până la o criză mondială. În scurtul timp de la începuturile Erei Spaţiale omenirea se răspândise pe planetele din sistemul solar dar deja se făcea simţită o oarecare suprapopulare în statistici. O izolare la nivelul propriului sistem ar fi dus la suprapopulare vădită în mai puţin de 100 de ani, asta dacă resursele le-ar fi ajuns până atunci. Un război nu ar fi fost nici pe departe o soluţie la această problemă, nu se puteau pune cu resursele materiale şi militare ale unei întregi galaxii.

Florin Farcaş ajunsese la aceleaşi concluzii şi tresări. Îşi luă privirea de la monitor şi aruncă o privire aproape speriată spre scaunul înconjurat de aparate – ca şi al lui, de altfel – din faţa sa dar aşezat în partea opusă a încăperii, observă cu surpriză că fusese deja ocupat.

- Cum naiba...?

Nu observase când extraterestrul intrase şi se instalase în scaun, acum se pregătea să-şi pună pe cap casca care trebuia să-i preia gândurile şi să le convertească în ceva palpabil. Şi ca surpriza de până acum să nu fie de ajuns, românul îl recunoscu pe extraterestru ca fiind Treop, cel care îi întâmpinase în navă şi care le făcuse introducerea despre bătălia care avea să urmeze. Simţi încă o dată forţa psihică a acestuia, în scurtul timp în care privirile lor se întâlniră îi răspunse cu aceeaşi privire hotărâtă pe care o avusese în navă. Cu toate aceasta în interiorul său tremura, respiră adânc de câteva ori apoi le făcu semn celor din jur să-i pună casca pe cap. Era mai liniştit acum... şi spera că era pregătit pentru orice urma să fie.

- Care sunt condiţiile? întrebă Michael în microfon.

- Cei doi adversari se vor întrece în crearea de imagini de-a lungul a aproape 6 ore terestre, care va ceda primul va fi socotit învins. Nu există nici un fel de pauză sau o altă metodă de a ieşi din această bătălie decât prin a câştiga. Dacă nici unul nu cedează până la sfârşitul timpului impus va fi necesar ca să fie folosită forţa fizică... forţa mortală.

Tăcu pentru câteva momente lungi.

- Luptătorii sunt pregătiţi?

Michael vru să răspundă dar se opri în ultimul moment. Întrebarea nu era pentru el, se mulţumi să se uite spre monitorul ce-i arăta ceea ce se petrecea dedesubt.

- Clientul meu este pregătit, răspunse în microfon.

Era uluit de mulţimea firelor care porneau din casca destul de mică de pe capul client... prietenului său... pentru prima oară îl considera pe celălalt om drept prietenul său şi nu ştia de ce. Poate pentru că soarta omenirii se afla în mâinile sale... sau mai precis în capul său. Dar nu era momentul pentru a-şi analiza sentimentele, avea o luptă de condus aşa că redeveni atent la arena care i se desfăşura în faţa ochilor.

- Atunci putem începe, auzi el glasul lui Vyuic peste tăcerea absolută care se lăsase peste arenă.

Michael şi Dana îşi aruncară o privire scurtă, o ultimă privire, pentru a verifica dacă totul era bine în zona lor. Îşi mutară atenţia asupra arenei goale iar reportera înaintă până la marginea tribunei pentru a vedea mai bine, se mută din dreptul camerei de filmat şi ajunse chiar lângă fostul ei soţ.

Pentru un moment nimic nu s-a întâmplat, dar apoi cea mai magnifică privelişte li s-a desfăşurat în faţa ochilor sub cerul roşu-portocaliu al arenei în aer liber numită într-un mod tulburător

de pământean Locul Dreptăţii. Pentru prima oară după mult timp mâinile lor se întâlniră, iar Dana LeBlanc strânse mâna soţului ei cu speranţă şi o oarecare urmă de teamă.

Florin Farcaş îşi puse casca pe cap fără a şti prea multe despre modul ei de funcţionare sau efectele sale asupra unui utilizator pământean. Oricum nu-l interesau prea tare, atâta vreme cât funcţiona. Văzuse deja efectele sale exterioare dar atunci era implicat creierul unui Leyyarf, din punctul lui de vedere îi era imposibil să prevadă care ar fi fost efectul asupra sa. Îi putea arde creierul în numai câteva secunde sau la fel de bine nu putea face nimic cu el, adică pentru el era perfect inutilizabil. Dar spera, ba nu era SIGUR că deja au făcut-o, ca Leyyarf-ii să fi modificat suficient de mult aparatul pentru a-i permite unui om să lucreze cu un el... pentru a-i da şanse egale de câştig cu ale adversarului său.

Dar îşi mută gândurile de la acest subiect atunci când simţi interfaţa aparatului făcând primele operaţii asupra creierului său, îşi aminti de spusele lui Treop de pe vremea călătoriei şi consideră aparatul drept un apendice. Simţi cum acesta îşi croi acces spre memoria sa şi centrul voinţei localizat tot în creier, dar era un acces pe care Farcaş îl putea controla. Se familiariză rapid cu programele aparatului şi modul său de lucru apoi se uită la ceasul ataşat, trecuseră numai câteva secunde de la începerea luptei.

Observă că Treop îl aştepta. Îşi dori să comunice cu el, şi spre deosebita sa surpriză chiar reuşi.

- De ce nu mi-ai spus?

- Că eu îţi voi fi adversar? Nu aveam voie, în cazul unui acuzat sau unui aspirant la un titlu este interzis să i se dezvălui identitatea celui cu care va lupta până în momentul luptei efective.

- De ce?

- Nu am făcut eu regulile... dar nu cred că este nevoie să mai întrebi.

- Cine începe?

- De preferabil tu... dar dacă vrei pot să încep eu.

- Ba chiar te rog, îi răspunse omul.

Ştia că astfel îi oferea un avantaj extraterestrului, dar pentru moment trebuia să ştie cum anume funcţiona aparatul, care era efectiv rezultatul său exterior.

- Atunci să începem, îi spuse Treop şi întrerupse comunicarea dintre ei.

Farcaş se uită pentru a doua oară pe cronometru, încă câteva secunde se mai adăugaseră la cele anterioare. Aruncă o privire în jur, era în mijlocul arenei cu Treop în faţa lui, aici nimic nu se schimbase de ultima oară de când privise monitorul... totul rămase aşa vreme de câteva secunde apoi totul începu să se schimbe. Arena şi tribunele dispărură pentru a lăsa loc celei mai formidabile furtuni pe care o văzuse vreodată, marile furtuni de pe Jupiter erau banale adieri de vânt în comparaţie cu aceasta... iar el era chiar în mijlocul ei.

- Nu ştiam că aveţi asemenea furtuni la suprafaţa planetei, îi strigă el lui Treop.

- Aveam înainte de a fi finalizată reţeaua de climatizare.

Florin încă se menţinea cu greutate pe propriile picioare, iar vântul se înteţea. În curând avea să fie ca o biată frunză purtată de curenţii îngrozitor de violenţi de gaz. De aceea este de înţeles că aproape nu auzi răspunsul dar din ceea ce a înţeles i-a venit ideea salvatoare. Până în acel moment încercase să micşoreze viteza vântului manual, dar direcţia şi intensitatea acestuia se schimba de fiecare dată când reuşea câte ceva. Acum nu îl mai vedea nici măcar pe Treop, asta dacă presupunea că rămăsese pe locul în care îl văzuse ultima oară... dar acum nu mai era sigur de nimic. Reţeaua de climatizare îi aminti de munca sa ca inginer de sisteme computerizate la programul de simulator al reţelei de climatizare care urma să fie introdusă pe Pământ şi se gândi să aplice acel lucru şi aici. Planeta Leyyarf şi atmosfera sa difereau de cea a Terrei, dar dacă plămânii Leyyarf-ii erau compatibili cu aerul terestru atunci poate că ideea sa avea să meargă.

Treaba i-a luat câteva minute lungi, dar simţea că era gata să reuşească când o lovitură între umeri îl făcu să se împleticească în faţă. Ar fi căzut dacă unul dintre curenţii de aer rămaşi activi nu l-ar fi susţinut, se întoarse spre cel care-l lovise pentru a vedea o umbră uriaşă dispărând în atmosfera plină cu nisip roşu care îl înconjura. În acel moment simţi cum îşi pierde terenul solid de sub picioare şi cade undeva în gol, reuşi să se prindă de peretele stâncos care se derula prin faţa lui înainte de a se zdrobi de solul de dedesubt pe care nici măcar nu îl vedea.

Cu deosebită greutate reuşi să ajungă pe culmea uneia dintre stâncile care ieşeau în exterior apoi aruncă o privire cuprinzătoare în jurul său. Primele două lucruri pe care le-a observat a fost că furtuna dispăruse iar atmosfera se limpezise dar în acelaşi timp îşi schimbase culoarea din roşu-portocaliu într-un verde spre albastru şi că din arenă ajunsese nu ştia cum pe unul dintre versanţii abrupţi ai unui munte. Se uită în toate părţile, era cel mai mare masiv pe care îl văzuse vreodată iar el stătea într-un spaţiu de numai câţiva metri pătraţi undeva pe la mijlocul său. Un zgomot îl făcu să ridice

privirea numai pentru a vedea un fel de pasăre imensă care îi dădea târcoale, observă cu o foarte neplăcută surpriză că era de mai bine de 4 ori mai mare ca el.

- Ce naiba...? mai apucă el să se mire înainte ca creatura cu aripi să-l atace.

Evită în ultima clipă ciocul ucigaş şi reuşi să o dezechilibreze cu o lovitură puternică de pumn când se ridică din nou în picioare. Pasărea reveni din nou, şi din nou, şi din nou. De fiecare dată a fost respinsă cu lovituri de arte marţiale pe care omul tocmai le învăţase accesând în timp real bazele de date de pe Pământ. *Fir-ar să fie de aparat! Nu-l credeam capabil de aşa ceva.* În cele din urmă pasărea se prăbuşi, privirea rapidă a păsării ce cădea în gol îl făcu să încremenească pentru un moment... era privirea lui Treop.

- *Treop, nenorocitule*! gândi.

Nu era sigur că gândul său nu a fost observat şi de cei din arenă, ca de altfel aproape orice altceva, dar nu-l interesa asta. Pentru prima oară realiză că lupta nu era aşa cum crezuse el, imaginile pe care le creau puteau implica nu numai o transformare a mediului înconjurător şi o posibilă utilizare a unor imagini de animale ca unelte de luptă dar şi o transformare a propriei persoane într-o asemenea creatură. Treop deja folosise astfel de trucuri.

Gândurile i-au întrerupte de un bâzâit care creştea cu fiecare secundă iar la orizontul nu prea îndepărtat îşi făcu apariţia unui nor suspect, Florin Farcaş îşi dădu destul de repede seama că era vorba despre ceva foarte asemănător unor lăcuste sau alte gângănii de pe Pământ. De undeva de deasupra creatura cu aripi în care Treop se transformase îl urmărea, omul rânji sfidător către ea. Când norul de gângănii ajunse la o distanţă destul de apropiată de el Florin creă un difuzor special şi îl folosi pentru realizarea unui zid sonic la o frecvenţă la care gângăniile reacţionară rapid oprindu-se pe loc. Omul materializă deasupra lor ceea ce era – sau cel puţin credea el că este, *oricum nu este nici o diferenţă* – cel mai eficace insecticid... reuşi să le distrugă în numai câteva zeci de secunde.

Semnele unei noi furtuni apărură în jurul lui dar reuşi să le înlăture înainte de a-l afecta în vreun fel. Cutremurul aproape îl făcu să cadă, aripile crescute pe spatele său îi permiseră să se ridice în aer în timp ce stânca pe care stătuse aşezat se prăvălea în hăul de dedesubt. Vulcanul începuse să erupă iar Florin reuşi să evite lava şi pietrele care se prăvăleau de sus în direcţia în care ar fi trebuit să se îndrepte. Văzu silueta păsării celei stranii dispărând în norii de cenuşă vulcanică şi o luă pe urmele ai dar se opri la marginea acestor nori.

- Aceasta este onoarea la care vă referiţi? strigă el în urma creaturii. Vino şi luptă-te cu mine faţă în faţă!

Peisajul se schimbă încă o dată iar el şi Treop se regăsiră din nou în arenă, dar de data aceasta extraterestrul avea forma unul colos de aproape 3 metri cu 4 mâini şi aripi în spate... solzii groşi îi apărau corpul de orice tip de armă. Muşchii mari se reliefau sub aceşti solzi, erau perfect vizibil şi inspirau un aer de putere care-l făcu pe Florin să se înfioare pentru un moment. Într-una dintre cele 4 membre superioare colosul ţinea un topor uriaş cu lame de fiecare parte a mânerului care se prelungea în vârf cu un capăt ascuţit iar în cealaltă mână avea un fel de plasă energetică care îi învelea pumnul, dar a cărui lame ieşeau în evidenţă atunci când închidea palma. Din partea laterală a pumnului strâns ieşeau două pumnale tot din energie pură apărate de o gardă dintr-un fel de aliaj din oţel... într-un cuvânt o armă mortală.

- Chiar nu ai înţeles? îl întrebă colosul.

- Ce anume?

- Noi suntem deasupra luptei fizice. Lupta dintre noi are loc pe mai multe nivele, iar cel al luptei fizice este cel mai de jos... cel ultim.

- Mai sunt cel al imaginilor şi cel al strategiei..., adăugă Florin rânjind, experienţa de viaţă al unui Leyyarf.

- Corect! Acum apără-te!

Colosul se aruncă spre el cu armele în faţă.

Dana şi Michael LeBlanc urmăresc cu sufletul la gură ceea ce se întâmpla în arenă, simt totul de parcă ei ar fi cei care luptă cu Treop, nu Florin Farcaş. Imaginile se schimbă cu suficientă rapiditate pentru a-i ţine în suspans numai ele singure dar lupta dintre cele două minţi era cea care le făcea atenţia să rămână focalizată asupra arenei. Dana renunţase demult să mai facă comentarii asupra celor ce se întâmplau în arenă, acum nu face decât să urmărească spectacolul de lumini, umbre şi climă care se petreceau în jurul celor doi luptători. Colosul părea să aibă un avantaj net asupra corpului aparent firav al omului, dar rapiditatea acestuia compensa puterile pierdute.

Florin îşi alesese arma pe care o credea ce mai potrivită în asemenea condiţii, cea pe care o văzuse în serialul Star Trek şi care era atribuită rasei klingone. Nu-i mai ţinea minte numele, dar acesta era unul dintre ultimele lucruri la care să se gândească. În timp ce cerul de deasupra sa se schimba într-unul roşu-violet al unui apus de pe Leyyarf Florin se dădu în lateral parând în acelaşi timp şi lovitura

colosului. Făcu să pornească în jurul lor vântul plin de praf al deşertului terestru în încercarea de a scăpa de loviturile tot mai rapide şi mai puternice ale extraterestrului, acesta aproape îl prinsese într-un colţ şi îi dădea lovitură după lovitură încercând să îl prindă cu garda descoperită. Şi ca să nu fie de ajuns, o succesiune de imagini/peisaje/portrete/poze aproape îl orbi. Propriile amintiri ale unei vechi experienţe sexuale deosebit de intense fură folosite împotriva sa dar fără succes, în timp ce simţea răcorea vântului pornit acum împotriva lui, Florin îşi aminti ca o străfulgerare spusele lui Treop şi se miră de ceea ce vedea în jurul lui. Nu-şi putuse imagina că un popor care renunţase la orice fel de luptă fizică avea acest fel de experienţe de viaţă – nici una dintre înregistrările pe care le urmărise nu arătase aşa ceva. Soluţia îi veni în timp ce făcea un salt şi ajunse în spatele colosului, în timpul întoarcerii acestuia din nou spre el Florin preluă încă o dată controlul climei. Arena se transformă cu rapiditate într-o zonă muntoasă de pe Pământ, cerul era albastru şi senin iar în jurul lor bătea o briză uşoară cu aromă de brad. Omul inspiră adânc şi se concentră, în momentul imediat următor uriaşul încremeni şi se holbă uluit la el. Florin îşi proiectă spre el toate datele pe care le primea de la simţurile acum hiperactive şi plăcerea emanată de lucrurile pe care le simţea: mirosul plăcut al pădurii şi răcoarea acesteia în mijlocul unei zile fierbinţi de vară, mirosul asfaltului încins în primele momente ale unei ploi torenţiale de vară, umezeala picăturilor de ce inundă totul căzând de sus, din norii plumburii, căldura deosebit de plăcută a primelor raze de soare de după ploaie. Briza se înteţi dintr-o dată fără a deveni neplăcută iar colosul se clătină... scăpă armele din mâini şi reveni la forma iniţială a unui Leyyarf. Acum cei doi luptători se măsura pentru prima oară de la începerea luptei faţă în faţă fără a avea intenţia să se distrugă reciproc, era o luptă a voinţelor. Tensiunea a crescut dintr-o dată la valori pe care nimeni nu reuşise să o estimeze înainte, a fost resimţită cu putere chiar şi de telespectatorii de pe Pământ cu toată incapacitatea aparatelor de a recepta emoţiile sau sentimentele celor pe care-i urmăreau. Pentru că acum Florin îşi înteţise atacul iar Treop simţi pentru prima oară intensitatea şi puterea întregii game de sentimente umane.

Sentimente fură simţite şi de cei din tribune cu aceeaşi intensitate ca şi cei din arenă, Leyyarf-ii se foiră neliniştiţi pentru prima oară neştiind ce să creadă. Încheieturile degetelor lui Michael se albesc când se încleştează pe marginea interioară a paravanului care-i izolează de atmosfera nocivă a planetei, simte mai tulburat ca oricând prezenţa fostei sale soţii lângă el.

Golit de orice urmă de sentimente şi emoţii dar mai uman ca niciodată, lui Florin nu-i mai rămase decât să urmărească reacţia extraterestrului din arenă. Nu mai avea putere să riposteze în nici un fel, dar nici nu mai era nevoie pentru că Treop dispăru iar omul se trezi din nou în încăperea de sub arenă. Încercă să privească în jur sau măcar pe monitorul din apropiere, dar nu reuşi. Cablurile aparatului îl împiedicau acum să facă vreo mişcare sau să vadă cea mai mare parte a mediului înconjurător. Începu să se zbată încercând să scape din păienjenişul de cabluri dar a fost întrerupt de cei din exterior, oameni şi extratereştri, care se grăbeau să-l ajute.

Primul lucru pe care-l făcu Farcaş când se văzu liber a fost să străbată spaţiul plin de persoane ce-l despărţea de Treop cât putu de repede. Dădu la o parte corpurile celor care se îngrămădiseră asupra acestuia şi se aplecă la rândul lui peste corpul aparent neînsufleţit al Leyyarf-ului. Îi luă mâna în a lui, a trebuit să aştepte un pic până când extraterestrul îşi deschise ochii întunecaţi. Senzaţia de putere psihică pe care o emana era încă prezentă, dar era schimbată faţă de cea de mai devreme.

- Pentru prima oară v-am înţeles cu adevărat, şopti el.

Cu toate că extraterestrul nu mai folosise engleza ca până acum, Florin îl înţelese... nu ştia cum dar învăţase limba natală a acestuia.

- Transferul s-a făcut în ambele părţi, îşi spuse apoi continuă cu voce tare. Ai fost un adversar redutabil şi te respect pentru aceasta.

- Avem valori diferite... dar eşti un om de onoare... şi te respect pentru aceasta. Şi un războinic de temut. Ştiam ei că a fost o greşeală... pentru ca... să te folosească. Acum însă este prea târziu pentru mine... şi pentru noi toţi. Acceptă provocarea... acceptă Muaj'a'Haka. Vei reuşi.

Corpul lui deveni pentru o clipă rigid apoi se relaxă brusc. Era mort. Şi parcă pentru a-i adeveri gândul, corpul lui Treop începu să se dezintegreze rapid de sub ochii uimiţi ai lui Florin. După numai câteva secunde omul rămase îngenuncheat asupra unui scaun acoperit cu un praf ca făina, un curent de aer stârnit dintr-o dată împrăştie acest praf în faţa ca în transă a omului.

Acesta tresări şi se ridică cu rapiditate în picioare, toate camerele de filmat se îndreptară curioase asupra lui. Imaginea aproape uriaşă, imensă pentru un om, a fost proiectată aproape imediat în mijlocul arenei, era câştigător. Dar Farcaş Florin aştepta. Nici el nu ştia ce anume... poate era ceva legat de una dintre informaţiile pe care le primise de la Treop ceva mai devreme sau de o idee care îi venise în ultimele momente. Privirea lui se fixă pe un punct de pe peretele din faţa lui şi se relaxă aşteptând ca lucrurile să continue.

- Ce naiba se întâmplă? se scăpă retoric şi mai ales pe post Dana LeBlanc din loja umană.

Nu se aşteptase la un răspuns, dar Michael îi răspunse. Şovăitor, dar îi răspunse:

- Nu sunt sigur... este ceva care mă intrigă în povestea asta.

- Ce anume?

- Florin mi-a mărturisit interesul aproape morbid despre rasa Leyyarf, poate că el ştie ceva ce nouă ne scapă. Sunt aproape sigur că povestea încă nu s-a terminat.

Spunând aceste cuvinte avansă spre microfon ca sub impulsul unei idei proaspete şi rosti cât de tare şi clar a fost în stare să articuleze:

- Clientul meu a câştigat. Cer retragerea tuturor acuzaţiilor.

Nimeni nu-i răspunse, dar Michael reuşi să observe o nelinişte ciudată care-i făcu pe cei din tribuna oficială a Leyyarf-ilor să se foiască. Îi făcu semn fostei soţii să înregistreze zona aceea, reuşi să audă câte ceva din spusele celor din tribună dar nu înţelese mai nimic.

- Unde este traducătorul? strigă el spre cei din spatele său atent să nu se audă nimic în microfon.

Dar traducătorul a fost găsit mult prea târziu pentru a fi de folos, cel puţin în situaţia în care fusese cerut. În mijlocul arenei apăru o nouă siluetă, de data aceasta la dimensiunile normale, a unui Leyyarf. Michael avu un adevărat şoc când îl recunoscu pe Quterg iar mâna încleştată pe braţul lui îl făcu să-şi dea seama că nu se înşelase: era fostul ambasador.

- Luptătorul meu a câştigat.

Vocea puternică a fostului ambasador se făcu auzită peste tot în arenă şi mai ales retransmisă mai departe spre Pământ preluată fiind de toate camerele de filmat ale oamenilor şi aparatele de înregistrat ale Leyyarf-ilor.

- Ca răspuns la provocarea mea cer să mi se dea postul pe care l-am cerut.

Noua propoziţie i-a făcut pe toţi să încremenească în locurile lor, oameni şi extratereştrii deopotrivă. Numai cei din tribuna oficială erau la fel de neliniştiţi ca înainte... poate chiar mai neliniştiţi. Câţiva dintre ei săriră în picioare scoţând sunete nedesluşite chiar şi pentru traducător dovedind o reacţie foarte umană pe care Michael nu o mai observase niciodată la vreun Leyyarf. Pe care nici un om nu o mai observase niciodată la vreun Leyyarf.

Avocatul îşi mută atenţia pe monitorul care îl arăta în plin plan pe Farcaş Florin care continua să rămână la suprafaţă impasibil. Acesta fixa acelaşi punct de pe perete ca în urmă cu câteva secunde înainte şi încerca să-şi traducă pentru sine ceea ce se spunea în arenă. Michael ar fi dorit să-l întrebe ce naiba se întâmpla dar era aproape sigur că nu avea să scoată de la el nici un fel de răspuns. În cele din urmă renunţă să se mai holbeze la el, se uită din nou spre tribuna oficialilor unde se petrecuseră câteva schimbări majore: în timp ce în spatele lui se formaseră grupuri mici de Leyyarf-i a căror cuvinte traducătorul nu le mai putea identifica unul dintre extratereştri înaintase până la marginea arenei. Sări înăuntru iar tăcerea din arenă deveni absolută.

- Upo! auzi el exclamaţia fostei sale soţii şi se întoarse spre ea.

- Cine?

- Este conducătorul suprem al Leyyarf... sau cel puţin echivalentul lor pentru un conducător suprem.

Era traducătorul, un Leyyarf tânăr.

- ?!

- Conducerea speciei Leyyarf este formată dintr-un grup restrâns de persoane care au dreptul de viaţă şi de moarte deasupra celorlalţi. Iar conducătorul acestora are cea mai mare putere dintre toţi, este liderul suprem. Până acum această conducere a rămas complet necunoscută celorlalte specii din motive interne.

- Poţi să ne spui ce se petrece aici?

- Nu există nici un fel de transmisie asupra acestor drepturi cetăţeneşti. Copiii orfani sunt crescuţi special pentru a conduce, dintre ei sunt aleşi cei mai puri.

- Copii orfani?

- Accidente se întâmplă oricui.

- Iar acum unul dintre ei vrea mai mult.

- Quterg.

Leyyarf-ul aprobă.

- A iniţiat provocarea pentru postul de conducător suprem.

Michael spusese într-o doară aceste cuvinte, dar pe urmă realiză că erau adevărate. Şi ca pentru o adeverire în plus, Upo coborî în arenă, îşi smulse însemnele de pe haine şi le aruncă în praful roşiatic dintre el şi Quterg.

- Postul este al tău.

Fără un cuvânt în plus se întoarse pe călcâie şi ieşi pe poarta acum deschisă a arenei. În urma lui Quterg şi imaginea holografică a lui Florin Farcaş erau acum faţă în faţă privindu-se cu atenţie.

Nereuşind să observe nici o reacţie la cel din urmă extraterestrul se aplecă pentru a culege de pe jos însemnele care i-ar fi dat puterea de a hotărî soarta speciei sale.

- Nu încă, Quterg. Pentru a ajunge conducător trebuie să treci de mine.

Fostul ambasador tresări puternic şi se întoarse spre imaginea holografică. Florin ieşise din nemişcare şi îl privea. Tresăriră şi oamenii din tribune, românul începuse să vorbească pe nepusă masă în dialectul oficial Leyyarf.

- Ce doreşti?

Dar Florin nu-i răspunse direct, se întoarse spre mulţimea de fiinţe care-i urmărea şi li se adresă lor:

- Conform standardelor onoarei luptătorii trebuie să fie conştienţi de motivul şi rezultatelor luptei în care sunt implicaţi. Sunteţi cu toţii martori că în cazul mei nu s-a aplicat acest lucru, am fost folosit pentru a-i îndeplini scopurile ascunse ale ambasadorului Quterg. De aceea declar că el nu are onoare şi cer să se îndeplinească Muaj'a'Haka.

- Nu ai dreptul la aşa ceva! Nu eşti Leyyarf!

Exclamaţia fostului ambasador îl făcu pe Michael să devină atent la el, dar numai pentru un moment.

- Am luptat în Locul Dreptăţii. Asta îmi dă aceleaşi drepturi ca orice al Leyyarf.

Hotărârea din vocea omului îl făcu pe extraterestru să ezite pentru un moment.

- Dar eşti un om!

- Asta nu este un motiv pentru care cererea sa să nu fie acceptată.

Quterg se întoarse spre vocea din spatele său care intervenise, era unul dintre cei din tribuna oficialilor. Dacă faţa unui Leyyarf ar fi putut exprima uimirea într-un mod uman atunci ambasadorul ar fi fost foarte uimit.

- Suntem de acord ca omului cunoscut sub numele de Florin Farcaş să-i fie acceptată Muaj'a'Haka.

- Când?

Quterg renunţase să mai încerce anularea luptei.

- Peste o oră. Care vă sunt reprezentanţii?

- Lupt pentru mine, lansă provocarea Florin.

Se întoarse spre Quterg, aştepta.

- Şi eu de asemenea, răspunse acesta.

- Atunci pregătiţi-vă.

Cei doi se îndepărtară de centrul arenei în timp ce însemnele rămaseră în praf.

6

- Ce naiba s-a întâmplat acolo? De ce nu mi-ai spus că...?

Michael era de-a dreptul furios. Se îndreptă spre cel abia intrat în încăpere de parcă ar fi fost gata să-l lovească dar se opri la numai un metru de el, arăta ameninţător.

- Dacă mai ai de gând să te apăr vreodată atunci spune-mi tot ce ştii.

- Domnule LeBlanc, începu românul, dar se opri.

- Spune-mi ce ştiai despre aşa zisa moarte a ambasadorului Quterg. Chiar ai fost folosit de el sau ai ştiut de la început ce punea la cale?

- Bineînţeles că nu am ştiut nimic! Crezi că aş fi putut să nu-ţi spun aşa ceva?

- Da.

- Iar nu ai încredere în mine?

Cei doi s-ar mai fi certat dacă Dana LeBlanc nu ar fi intervenit între ei.

- Ce este Muaj'a'Haka?

- Provocarea supremă, se aplică atunci când cineva la nivel înalt s-a dovedit nedemn de funcţia pe care o poartă. Dacă cel învinuit pierde atunci moare cu siguranţă.

- Iar cel care câştigă?

- Îi preia funcţia.

- Deci vrei să spui că vei deveni conducătorul suprem al Leyyarf-ilor? râse Michael.

- Aşa se pare. Doar este funcţia actuală a lui Quterg.

Avocatul clătină neîncrezător din cap, era prea mult pentru el. În timp ce Dana se îndreptă spre camerele de filmat din partea opusă a încăperii Michael îl trase deoparte pe clientul său.

- Spune-mi mai multe despre felul în care ai câştigat, sunt câteva lucruri pe care nu le-am înţeles.

- Ce ţi-aş putea spune în afară de ceea ce ai văzut şi simţit deja? rămase pe gânduri Florin. În momentul final al bătăliei a existat o conexiune între mine şi Treop care m-a făcut să înţeleg pe deplin filozofia acestei rase.

- Cum adică?

- Ai fost vreodată în situaţia în care să descrieţi pe cineva printr-un singur cuvânt?

- Da, o dată. De ce?

- Credeam că onoarea este cuvântul care se potriveşte cel mai bine speciei Leyyarf, dar cuvântul pe care-l căutam de fapt este teama.

- Teama?

- Teama de a trăi la intensitatea maximă. Odinioară au fost asemenea oamenilor, se supuneau atât sentimentelor cât şi raţiunii... dar ceva s-a întâmplat. Poate că cineva nu a mai suportat numărul prea mare de crime sau a simţit că întreaga specie era în pericol de a se autodistruge. Ca urmare rezultatul îl vedem, este locul în care toate problemele dintre ei se rezolvau prin luptă. Este Locul Dreptăţii.

Florin tăcu pentru un moment pentru a privi spre reportera care stătea în lumina camerei de filmat şi le explica celor interesaţi situaţia în care se găseau.

- Asta a fost acum aproape 1000 de ani tereştri, iar de atunci lucrurile au evoluat foarte mult. A fost inventată o cască care le prelua gândurile indivizilor pentru a le transforma în imagini, iar lupta fizică nu a mai fost necesară dar onoarea a rămas. Dar până atunci Locul Dreptăţii a ajuns să aibă o faimă nefastă, fiecare Leyyarf a preferat să nu se mai certe decât să ajungă aici... iar următorul pas a fost să înceteze să mai trăiască cu adevărat.

Florin termină de vorbit iar Michael rămase la fel de tăcut, fără cuvinte.

- O unire a destinelor speciilor noastre le-ar ajuta foarte mult pe amândouă, oamenii au pe de o parte acea dorinţă de a trăi specifică numai unei specii tinere iar Leyyarf-i au acea maturitate de care avem atâta nevoie. Două caracteristici unice în întreg Universul cunoscut de oameni.

- Sper să pot realiza această unire... mai ales dacă voi câştiga.

- Că veni vorba, tresări avocatul, cum de ai aflat toate aceste lucruri?

- O parte deja le bănuiam... iar tabloul s-a completat în momentul în care i-am împărtăşit lui Treop emoţiile şi sentimentele mele. Ţi-am spus deja de conexiunea dintre noi, ei bine, a avut dublu sens. Dintr-un anumit punct el de vedere el a fost cel care mi-a spus toate datele de care aveam nevoie pentru a ...

Florin se întrerupse brusc şi căzu pe gânduri.

- Poţi să mă laşi câteva momente singur? Trebuie să mă pregătesc pentru lupta ce va urma.

Michael se îndepărtă fără nici un cuvânt. Acum că rămase fără nimeni cu cine să vorbească o găsea pe fosta sa soţie ciudat de fascinantă, parcă numai ea exista pentru el. O privi cum vorbea în faţa camerei de filma la fel de natural ca întotdeauna şi pentru prima oară deveni conştient şi mai ales impresionat de această naturaleţe... ea fusese mereu aşa mai puţin în momentele tensionate dintre ei.

În timp ce Florin era adâncit în gândurile sale, un fel de mediaţie personală, iar Michael tocmai îşi redescoperea dragostea pierdută pe Pământ situaţia era mai tensionată ca oricând, chiar explozivă. Tensiunea din arenă se resimţea înzecit după provocarea lansată de luptătorul uman, ca reacţie în numai câteva minute pe Pământ se formă un consiliu multinaţional care se dorea să rezolve repercusiunile ce puteau apăra. Dar până la sfârşitul orei pusă la dispoziţia celor doi luptători nu au reuşit să se pună de acord decât asupra unui singur punct: oricare ar fi rezultatul acestei lupte aveau să-l susţină pe Farcaş Florin până la capăt. Acest lucru a fost pus la dispoziţia publicului iar oamenii de pe Leyyarf au fost anunţaţi numai cu câteva minute înainte de cea de-a doua luptă a zilei.

- Da, sigur! a fost auzit un Florin Farcaş ironic. Până acum nu s-au pus niciodată de acord, de ce ar face-o tocmai în acest moment?

Michael dădu din umeri, avusese de-a face cu politicieni aproape în fiecare zi în ultimii câţiva ani şi încă nu reuşise nici pe departe să-i înţeleagă.

- Cred că pentru prima oară în viaţa lor vor să-şi asume riscul de a sta de-o parte sau alta a baricadei, răspunse reportera. Nu ar trebui să mă simt prea surprinsă... era timpul.

Discuţia lor ar mai fi durat o perioadă nedefinită de timp dacă Florin nu i-ar fi întrerupt:

- Este timpul. Mă duc la subsol să mă pregătesc.

Cei doi intrară în alertă pe măsură ce românul se îndepărtă şi se pregătea să iasă. Reportera se grăbi spre camerele de filmat şi se postă în faţa lor doar pentru a lua pentru a nu mai ştia câta oară în acea zi cuvântul iar fostul ei soţ făcu acelaşi lucru dar la microfonul ce-i făcea legătura cu cei din arenă.

- Clientul meu este pregătit pentru cea de-a doua bătălie, spuse el când Florin ajunse înapoi în subsolul arenei.

Acesta se opri pentru un moment în faţa scaunului care cu numai o oră mai devreme fusese acoperit cu un strat subţire de cenuşă foarte fină apoi se înclină cu respect în direcţia lui. Se îndreptă spre scaunul său şi se aşeză. Era pregătit.

În timp ce tehnicienii îi ataşau pe cap casca şi cablurile multicolore el îi opri cu un gest – avea de gând să schimbe câteva vorbe cu Quterg înainte de a începe. Acesta însă întârzia. După câteva minute lungi de aşteptare Quterg apăru, şovăia vizibil. În cele din urmă cei doi luptători ajunseră faţă-n faţă şi se priviră, tensiunea din încăpere – şi implicit din arenă, se filma – crescu brusc la un nivel maxim. Cu toate acestea nimeni nu îi întrerupse, nimeni nu-i deranjă.

- Aş vrea să te întreb ceva, începu omul. De ce eu?

- De ce te-am ales pe tine? E simplu: erai candidatul perfect, nu aveai cum să pierzi.

- De ce nu mi-ai spus nimic despre planul tău?

- Pentru că ştiam că dacă ai fi aflat despre ce aveam de gând nu ai fi acceptat pentru nimic în lume să rişti viitorul speciei tale doar pentru a-ţi satisface curiozitatea.

- Eşti o canalie. Dar nu cred că mai trebuie să-ţi spun ceea ce ştiai deja... ceea ce deja ştiu toţi despre tine.

- Taci şi luptă.

- Eşti pregătit să pierzi? Sper că da... pentru că de data aceasta nu voi avea nici un fel de milă pentru tine.

Rămase tăcut atâta vreme cât dură pregătirea, iar când reveni din nou în arenă era pregătit să le ofere celor care-l urmăreau un spectacol pe cinste. Quterg se regăsi în arenă asaltat de o multitudine de zgomote pe care nu le cunoştea decât din documentarele pe care le studiase odinioară cu ocazia pregătirii pentru postul de ambasador: răgete de leu şi de hienă, urlete prelungi de lup şi lătrături de câine furios. Un elefant scoase un zgomot ca de trompetă chiar între urechile fostului ambasador în timp ce-i flutură o pereche imensă de colţi de fildeş prin faţa ochilor, iar câteva maimuţe aruncară cu nuci de cocos spre el. Toate aceste animale şi multe altele îl înconjurară în ciuda faptului că o mare parte dintre ele nu putea fi găsite nici măcar accidental în mijlocul pădurii de conifere ce acoperea stâncile de sub picioarele celor doi… extraterestrul reuşi să perceapă chiar şi foşnetul apropierii lor datorită covorului de frunze veştejite a celor câteva foioase care apăruseră totuşi prin jur. O pasăre îşi flutură aripile chiar în spatele lui parcă încercând să limpezească un pic ceaţa ivită pe neaşteptate, era chiar lângă el… Efectul total era devastator iar dacă Quterg ar fi fost un om – sau dacă măcar ar fi cunoscut pe viu dezlănţuirea naturii sălbatice de pe Pământ – ar fi renunţat să mai lupte şi ar fi luat-o la goană prin lapoviţă urlând îngrozit. Dar cum fostul ambasador era un Leyyarf, mai rezistă câteva minute până întrerupse contactul cu adversarul său, era leşinat atunci când ceilalţi s-au îngrămădit în jurul său.

Dincolo de peretele ce-i despărţea de arenă şi restul lumii exterioară Dana şi Michael LeBlanc răsuflară uşuraţi pentru prima oară după mult timp, tot pentru prima oară când se întoarseră unul spre celălalt se priviră în ochi cu aceeaşi împăcare de sine pe care au cunoscut-o/recunoscut-o şi în/din perioada de început a relaţiei lor. Chiotele de bucurie nestăvilită ale oamenilor din jur îi făcură să tresară, se întoarseră spre ei zâmbind stânjeniţi.

- Cred că a câştigat, zâmbi strâmb avocatul.

7

Următoarele ore au trecut într-un ritm de-a dreptul infernal, Florin Farcaş a fost recunoscut ca şi conducător suprem al speciei Leyyarf şi a fost imediat acceptat de cea mai mare parte a noilor săi supuşi. Cei care s-au acomodat cel mai greu cu noua situaţie au fost cei de pe Pământ, dar după ce şocul original a trecut românul a devenit fără voia lui un adevărat erou. Sau cel puţin aşa susţine el zâmbind pe sub mustaţa pe care de altfel nici nu o avea, dar avocatul este aproape sigur că modestia de la suprafaţă ascunde sentimentele de euforie aproape completă pe care cineva le simte dacă devine o vedetă galactică peste noapte. Sau ar trebui să simtă dacă nu ar fi atât de ocupat ca noul şef de stat, vreme de câteva zile activitatea tuturor a cunoscut un ritm îndrăcit.

Douăsprezece zile mai târziu Dana şi Michael LeBlanc îl regăseau pe fostul client a celui din urmă instalat într-un fotoliu al uneia dintre clădirile rezidenţiale de pe Leyyarf. Arena era perfect vizibilă printr-unul dintre geamurile laterale, apusul violet făcea ca priveliştea de afară să pară una ireală, de basm.

- Ce frumuseţe! nu se putu abţine să exclame reportera.

- Chiar îţi place priveliştea!

- Sigur. Iubesc Pământul, dar cred că aş putea petrece o veşnicie aici.

- Atunci de ce nu o faci? Este oricând un loc potrivit pentru tine pe Leyyarf ca şefă a departamentului de relaţii cu publicul a ambasadei umane.

- Îmi pare rău că te refuzăm, îi răspunse avocatul, dar trebuie să ne întoarcem imediat pe Pământ.

- Trebuie să vă întoarceţi? accentuă Florin pe primul cuvânt. Cum adică?

Nu-i răspunse nici unul dintre cei doi, dar îşi aruncară o privire complice în timp ce ea înainta până între cei doi. Îşi întinse pentru ca românul să-i vadă inelul de pe inelarul mâinii stângi.

- Michael şi cu mine ne întoarcem pe Pământ pentru a ne putea căsători cât mai repede.

- Şi mie când aveaţi de gând să-mi spuneţi? exclamă uimit Farcaş. După naşterea primului copil?

Râsetele se auziră destul de limpede prin încăpere iar atmosfera se destinse complet.

- Şi când anume v-aţi hotărât să vă căsătoriţi din nou?

- Abia azi noapte m-a cerut în căsătorie, pentru a doua oară, dar ştiam demult că separarea dintre noi a fost o greşeală. O greşeală pe care intenţionăm să o reparăm cât mai curând. Aş vrea să-ţi mulţumesc.

- De ce mie?

- Pentru că dacă nu ai fi fost tu poate ar fi trecut multă vreme, prea multă vreme, până o împăcare dintre Michael şi mine ar fi fost posibilă.

- Ştiu cum vă puteţi achita complet de această... „datorie”.

- Cum aşa? Încă nu ţi-ai achitat nota de plată de pe vremea de când îţi eram avocat şi tot noi îţi suntem datori?!

Femeia în trase un cot puternic în spaţiul îngust dintre coaste iar avocatul tăcu icnind scurt.

- Cum? întrebă ea scurt.

- Dacă primul copil este băiat numiţi-l după mine, adică după naşul lui.

- S-a făcut.

- Şi tu ce ai de gând să faci în continuare? întrebă avocatul.

- Îmi voi duce misiunea până la capăt, ridică din umeri Florin de parcă ar fi fost o nimica toată.

- Dar parcă urai culoarea planetei!

- La nevoie am să mă obişnuiesc cu ea, dar deocamdată prefer să nu mă gândesc la asta. Este mai bine aşa.

În acel moment Michael tresări atunci când alarma ceasului de la mâna sa începu să sune.

- Ce-a păţit? întrebă curios Florin. Nu-mi spune că deja trebuie să plecaţi pentru că nu vă cred.

- Din păcate trebuie să plecăm altfel nu mai prindem cursa spre Pământ în veci.

- Şi eu nu v-am oferit nimic de băut..., zâmbi românul. Doriţi ceva de băut? începu el să se comporte ca o gazdă căreia de-abia îi veniseră oaspeţi.

Avocatul refuză cu un zâmbet larg iar cei trei se ridicară în picioare.

- Sper că vă veţi întoarceţi după luna de miere aici, spuse Florin. Am un post de ambasador pentru tine.

- Nu pot să accept – încă nu ţi-ai achitat nota de plată de pe vremea de când îţi eram avocat.

- Taci, mă, îl apostrofă fosta şi viitoare soţie.

- Ne ocupăm noi de asta când vă veţi întoarce.

- Dar...

- Acum ieşiţi de aici, am treabă. Casă de piatră şi numai urări de bine.

Îi expedie afară fără prea multă ceremonie apoi reveni în spatele biroului. Reîncepu să frunzărească cartelele-document pe care le primise de pe Pământ apoi se opri pentru a zâmbi gândurilor care-i treceau prin minte: erau prieteni buni şi oameni de excepţie... îi părea bine că situaţia ieşise aşa de frumos pentru ei, o meritau.

Reveni asupra documentelor din faţa lui la fel de serios ca întotdeauna, doar avea o specie de condus.

8

În navă avocatul privi pe fereastra de lângă el cum discul portocaliu al planetei Leyyarf se îndepărta încetişor. În curând aveau să ajungă suficient de departe pentru primul salt intradimensional iar globul avea să dispară complet din raza sa vizuală. Se simţea obosit şi foarte...

- De ce eşti atât de melancolic? îl întrebă o voce suavă venită de nicăieri.

- Cum? tresări el.

Se dovedi că nicăieri se afla chiar pe locul cel mai apropiat de al lui şi era ocupat de frumoasa sa logodnică, Dana LeBlanc. Aceasta îl cercetă pentru aproape o secundă apoi continuă:

- Eşti melancolic, îţi pare rău că plecăm.

- Chiar aşa de bine se vede?

- Depinde.

- Cum aşa?
- Depinde de cum te priveşte cineva. Pentru cineva care te iubeşte eşti foarte transparent.
Avocatul zâmbi obosit:
- Cum aş putea contesta asta?
- Nici să nu-ţi treacă prin gând să o faci.
- Nu o fac nici măcar atât.
Aruncă o privire spre fereastră, discul portocaliu dispăruse.
- Sentimentele mele sunt împărţite.
- În ce sens?
- Aş vrea să rămân pe Leyyarf, cel puţin pentru o perioadă.
- Ca ambasador?
- Nu chiar. Am început să-l consider pe Florin ca fiind un bun prieten şi vreau să-l ajut în ceea ce face. În plus, cultura Leyyarf, cel puţin acea parte din ea pe care o cunosc, mi se pare fascinantă şi vreau să aflu cât mai multe despre ea.
- Dar pe mine mă iubeşti şi vrei să ne căsătorim pe Pământ în stilul tradiţional.
Femeia îl cunoştea prea bine, doar fuseseră căsătoriţi şi erau pe cale să facă aceeaşi „greşeală” din nou.
- Corect. *Acesta este motivul.*
O sărută apoi o îmbrăţişă strâns. Au rămas aşa, îmbrăţişaţi, o lungă perioadă de timp. Pe la jumătatea drumului înapoi spre Pământ sosi un mesaj confidenţial direcţionat special pentru Michael. Acesta îl deschise la una din incursiunile logodnicei sale la toaletă.
Era de la Florin.
- Salutări, domnule avocat. Sunt sigur că te întrebi de ce ţi-am trimis acest mesaj, motivul este că după ce ai plecat am aflat unele lucruri pe care trebuie să le ştii.
- Ca de exemplu?
Nu-i putea răspunde, dar deja ştia asta.
- Organizaţia este mulţumită de prestaţia ta în acest proces. Datorită şi ţie am câştigat o influenţă covârşitoare în încă o lume, iar pentru aceasta consiliul a decis să te avanseze la gradul de cavaler teuton.
- De unde naiba ştie el despre...!?
- După ce vei ajunge pe Pământ trebuie să te prezinţi la comandament pentru a-ţi lua în primire atribuţiile apoi te poţi căsători şi să-ţi petreci luna de miere liniştit. Am pus o vorbă bună despre tine, cred că te vor trimite tot pe Leyyarf. Aşa că, prietene, pe data viitoare. Transmite-i salutări din partea mea viitoarei tale soţii. Salut!
Mesajul se termină şi se autodistruse, ecranul tridimensional al monitorului se întunecă nefolosit. Soţia lui se întoarse tocmai la timp pentru a vedea acest lucru, se aşeză înapoi lângă el.
- S-a întâmplat ceva? întrebă văzându-i privirea.
- Nu, nimic. Florin îţi transmite salutări.
Avocatul LeBlanc se lăsă pe spate cât putu de lejer jubilând. Organizaţia pentru Supremaţia Omului în Galaxie făcuse o nouă cucerire asigurând încă o dată supravieţuirea şi dominaţia speciei umane cu orice preţ. Asigurându-i viitorul în cadrul acestei organizaţii. Dar mai ales, răspândirea „democraţiei” umane în Univers.